
A 24 FOTOGRAFES PER SEGON

HISTÒRIA I CLAUS DE L'ÈXIT DE LA
PRODUCTORA INDEPENDENT A24

LUCIA MARTÍNEZ ALONSO

9 de desembre 2024

Albert Cocera Vera

Maristes Valldemia

“Hi ha una paraula en coreà, In-Yun. Significa "providència" o "destí". Però es tracta específicament de les relacions entre les persones. Crec que ve del budisme i la reencarnació. És un In-Yun si dos desconeguts fins i tot passen l'un a l'altre pel carrer i la seva roba es frega accidentalment. Perquè això vol dir que ha d'haver existit alguna cosa entre ells en vides passades.”

Past Lives 2023.

“A24 està connectant amb l'audiència, i aquesta connexió es queda amb tu. És com si es fes camí fins al teu cor i a la teva psique.”

Amy Shanler, Professora de relacions públiques de la Universitat de Boston.

El meu sincer agraïment al meu tutor per la seva confiança i suport, factors que han estat fonamentals perquè aquest treball hagi pogut tirar endavant. A la meva família i amics que sempre em senten parlar de les pel·lícules que m'animen a creure en la magnitud d'aquest món. Agrair-me a mi mateixa per portar a terme aquesta carta d'amor al cinema independent.

RESUMEN

El trabajo explora el ascenso de la productora y distribuidora A24 desde su fundación en 2012 y estudia su impacto en la industria cinematográfica. A24 se destaca por sus historias originales y voces únicas, combinadas con estrategias de marketing efectivas. La productora también sostiene buenos beneficios económicos debido a su apuesta por nuevos proyectos en la televisión y el *merchandising* para los más fanáticos. Su enfoque se centra en construir un sello distintivo que resalte la identidad de sus proyectos, al tiempo que identifica un público adecuado para cada producción. Esta combinación le permite a A24 conectar de manera eficiente con su mercado objetivo y consolidarse como un referente en el cine independiente. En las diferentes partes del trabajo se profundizan los diferentes temas sociales tratados en muchas de las películas del estudio, además se crean profundizaciones sobre diez protagonistas de distintos filmes. Con este trabajo se llega a comprender los factores que dan como ha resultado un agradable recibimiento de importantes galardones y beneficios monetarios.

ABSTRACT

The work explores the rise of the production and distribution company A24 since its founding in 2012 and studies its impact on the film industry. A24 stands out for its original stories and unique voices, combined with effective marketing strategies. The production company also maintains good economic benefits due to its commitment to new projects in television and merchandising for its most devoted fans. Its focus is on building a distinctive brand that highlights the identity of its projects while identifying an appropriate audience for each production. This combination allows A24 to efficiently connect with its target market and establish itself as a reference in independent cinema. In the different sections of the work, the various social issues addressed in many of the studio's films are explored in depth, and ten protagonists from different films are also examined. With this work, we come to understand the factors that lead to a positive reception of important awards and monetary benefits.

ÍNDEX

Introducció	7
1. Història d'A24	10
2. Identitat de l'estudi	18
2.1 Creativitat del creador	18
2.2 Fenòmen fan	18
2.3 Fotografia	20
3. Clau de l'èxit	24
3.1 Estratègia de Màrqueting	28
3.2 Talents en construcció.....	33
3.2.1 Directors	33
3.2.2 Actors	36
4. Altres estudis independents	40
5. Part Pràctica	41
5.1 Anàlisi de pel·lícules.....	41
5.1.1 Aftersun	41
5.1.2 The Florida Project.....	45
5.1.3 Close	48
5.1.4 Moonlight	51
5.1.5 Waves.....	55
5.1.6 Past Lives	58
5.1.7 20th Century Women	61
5.1.8 Lady Bird	65
5.1.9 The Farewell	68
5.1.10 A Ghost Story	71
5.2 Comparativa	74
Conclusions	82
Bibliografia.....	84

Introducció

Per a mi el cinema és un món; forma una part de qui soc. Des de petita he gaudit anant a les sales gairebé setmanalment, i diria que avui dia seria capaç de reconèixer totes les dotze sales del cinema de Mataró, i distingir-les nomenant una possible pel·lícula que he vist en cadascuna de les dotze. Sempre estaré agraïda als meus pares per haver-me portat tan sovint. Gràcies a això, pràcticament conec tota l'animació comercial que va fer el cinema a partir del 2007 fins a l'actualitat.

Per altra banda, el meu avi ha sigut el responsable de què jo conegués la possibilitat de veure les pel·lícules des de casa. Recordo que sempre em posava llargmetratges de Tim Burton o del gran actor que era Robin Williams. Gairebé m'he fet gran, i els meus interessos en l'entreteniment s'han ampliat junt amb mi. Abans de l'arribada de la pandèmia, jo crec que es va donar l'època en què més recordo visitar el cinema. Ja començava a tenir una certa expansió en aquest àmbit, i per tant hi havia més varietat per a mi en el moment d'escollir opcions adients al meu tipus de públic. Però lamento recordar com aquest pla que tant m'agradava es va veure substituït per les plataformes de streaming. No vull ser malinterpretada, també a partir d'aquí vaig començar a veure sèries, però les pel·lícules van passar a una segona categoria. En els darrers anys he sabut evolucionar els meus gustos i gràcies a factors com les xarxes socials, els meus amics i altre cop la meva família he reprès el costum de, com a mínim, visitar el cinema mensualment.

Quan vaig haver de presentar una pluja d'idees al meu tutor del treball, em trobava replegant diferents idees relacionades amb el cinema. Per una part, volia presentar un treball sobre la història del cinema, però de seguida vaig arribar a la conclusió que consistiria en una franja molt àmplia i trencava amb un requisit establert. Altres propostes que vaig barrejar consistien a centrar-me més concretament en franges temporals, i la idea de fer la història del cinema durant el segle XXI em va semblar plausible. Però la proposta que més ens va cridar l'atenció, tant al meu tutor com a mi, va ser treballar aquesta petita productora independent.

A24, per a mi, trenca amb els cànons de totes les grans produccions i pel que conec d'ella, es dona una gran incentivació a les propostes creatives originals. Abans de tenir clar en què volia especialitzar el meu treball, una de les primeres produccions d'A24 que vaig veure va ser *Lady Bird*, dirigida per Greta Gerwig, una de les meves directores preferides. És un film que agraeixo haver-lo vist anys enrere perquè va suposar una de les primeres pel·lícules adolescents que com a tema central no té una relació amorosa sinó l'autoconeixement i el procés de maduració.

Per tant, des d'un inici m'ha cridat l'atenció aquesta productora pel fet que a molta gent més l'ha captivat. És realment impressionant els notoris èxits obtinguts a l'Acadèmia que mai una productora independent havia aconseguit. Així doncs, sense arribar a cap conclusió encara, A24 ha sigut amb el sentit literal de la paraula una propulsora de directors amb ments creatives, que sovint també han exercit com a guionistes en les seves pròpies pel·lícules. Ha donat llum verda a propostes molt arriscades que han combinat l'èxit comercial i el de la crítica especialitzada. Aquest fet planteja hipòtesis sobre els factors que han contribuït al seu èxit que tant diferencia a l'estudi d'altres productores contemporànies.

En primer lloc, el principal factor que explica l'èxit d'A24 podria estar relacionat amb ser la seva aposta per pel·lícules que trenquen amb les convencions del cinema comercial tradicional. Produccions com *Everything Everywhere All at Once*, on es barreja ciència-ficció, comèdia i drama existencial, és un exemple d'aquesta innovació. A24 no només es limita a produir cinema, sinó que crea una experiència cinematogràfica que comporta la recerca de contingut original, allunyant-se de les propostes convencionals.

En segon lloc, un factor clau del gran èxit que ha obtingut en el seu catàleg, és el paper central que el gènere de terror. A24 sap destacar-se aprofitant l'horror com un vehicle per explorar temàtiques d'aquest gènere tan poc valorat en premiacions. Aquesta estratègia va començar amb títols com *The Witch* o més recentment *Heretic*, convertint-se en una referència dins d'un gènere que tan sovint és ignorat per la crítica especialitzada.

En la tercera hipòtesi, considero que és molt probable que, a partir d'aquests temps on l'estudi aposta cada cop més per projectes de major magnitud al que estaven acostumats, poden arribar a perdre el seu segell únic i caure en el favor del públic i les vendes.

Com a objectiu, per tant, es busca assolir i entendre quina és la fórmula de l'èxit d'una productora independent nascuda menys de deu anys enrere, i amb això, estudiar en parts com, s'ha aconseguit constituir un llegat en la fotografia i la cinematografia en les pel·lícules de l'estudi. També estaria bé assolir una part pràctica que potencii internament les pel·lícules de la productora.

Així doncs, el treball es pot estructurar segons els diferents sectors que han influït en la trajectòria de la productora, destacant la seva capacitat per reunir pel·lícules de baix pressupost però amb alts rendiments econòmics. Tinc present utilitzar fonts de recerca provinents d'universitats nord-americanes, centres especialitzats en el cinema o articles de notícies que informin sobre les novetats de l'estudi.

1. Història d'A24

Molts fanàtics del cinema recordaran els Oscars 2017 com l'any en què la pel·lícula *La La Land* va ser vençuda davant la realment guanyadora *Moonlight*. En realitat no tothom coneix quina és la productora que s'amaga darrere de composicions cinematogràfiques com la que és *Moonlight*. Per això ens hem de remuntar fins al 20 d'agost de 2012, que va ser quan una petita productora va ser fundada als Estats Units. Originalment, la productora es denominava *A24 Films* i va ser creada per tres veterans en el cinema independent de Nova York: Daniel Katz, David Fenkel¹ i John Hodges².

Si volem arribar a entendre com es va crear la companyia hem de profunditzar un instant en Daniel Katz, director de fotografia de cinema i televisió. Apart de cofundar A24, va dirigir prèviament el grup de finançament cinematogràfic de Guggenheim Partners³. Aquesta empresa va ser la responsable de finançar la productora proporcionant el capital inicial. Així mateix, Katz va ser qui es va especialitzar en la tria del nom. És la sorprenent anècdota de quan conduïen a Roma per l'autopista *Autostrade 24* quan van tenir el moment de crear aquest nom, en el qual després de parlar-ho els tres amics i cocreadors van arribar a la conclusió del fet que a les pel·lícules d'aleshores els faltava deixar de tenir aquella influència característica dels grans estudis. És així com creien que degut a les estructures jeràrquiques i pressions per assolir bona acollida en taquilla abolien la creativitat del creador.

A l'inici, A24 s'especialitzava en la distribució de pel·lícules, les adquiria durant la seva producció o en festivals, fixava una data d'estrena i elaborava una estratègia de màrqueting ben original. El primer exemple de la pel·lícula de comèdia *A Glimpse Inside the Mind of Charles Swan III*, escrita i dirigida per

¹ Prèviament, va fundar una altra distribuïdora de pel·lícules independents anomenada Oscilloscope Laboratories junt amb Adam Yauch, quan aquest va morir Fenkel va decidir abandonar l'empresa.

² El març del 2018 va renunciar a l'estudi per passar a dirigir la productora Jax Media.

³ Entitat global que proporciona serveis financers d'assessorament i inversió. Es dedica a la banca d'inversió, gestió d'actius, serveis de mercats de capitals i serveis d'assegurances. Ha participat en la gestió comercial de *The Social Network*, *Zombieland* i la franquícia *Twilight*.

Roman Coppola⁴ l'any 2013. Posteriorment, aquest any es va donar l'estrena de *Spring Breakers*⁵ (2013), exposada al Festival de Cinema de Venècia el 2012, la qual va quedar acordada dos mesos després. Però més enllà d'aquest simple procediment hi ha una interessant història pel mig, ja que, quan va ser presentada davant dels productors, van regalar, en comptes d'una cistella de regal convencional, una decorada amb bongos de vidre⁶ amb forma de pistola i 'munchies'⁷ empaquetats en una capsa de cartó. Amb aquest esforç addicional la presentació per part d'A24 va tenir un toc original amb molta personalitat i, per tant, l'equip va demostrar clarament que entenen la pel·lícula, la història i els personatges. És així com van aconseguir que la pel·lícula formés part de l'estudi A24.

A finals del 2013 es van signar acords amb DirecTV Cinema i Amazon Prime Video per a la distribució de les pel·lícules de manera exclusiva, per aquest contracte ja van rebre un total de 40 milions de dòlars. En els dos anys que segueixen aquests esdeveniments van guanyar expansió amb l'obtenció dels drets als Estats Units de les pel·lícules *Ex Machina* i *Room*, el documental *Amy*, i els drets mundials de *The Witch*. Paral·lelament, es van estendre cap al sector televisiu, i es distribuïen per la Xina. Aquell mateix any, apart de les pel·lícules anteriorment esmentades, es va estrenar *The Bling Ring*, escrita i dirigida per Sofia Coppola⁸. Aquest drama-còmic policíac està basat en fets reals i ens narra la història d'un grup de joves obsessionats amb la fama a Los Angeles, i de com delinqueixen irrompent a cases de celebritats. Està protagonitzat per Emma Watson, Israel Broussard, Katie Chang, Claire Julien i Taissa Farmiga. Les dues altres pel·lícules del 2013 que van formar part de l'estudi són *Ginger & Rosa* i *The Spectacular Now*.

⁴ Director i guionista, ha treballat en *Moonrise Kingdom* i a diverses altres pel·lícules del director Wes Anderson. També cal ressaltar que és nebot de Francis Ford Coppola (*The godfather*).

⁵ Pel·lícula de drama, comèdia i crim on quatre noies universitàries conviuen amb drogues alcohol i festa. Dirigida per Harmony Korine i protagonitzada per Ashley Benson, Selena Gomez, Vanessa Hudgens, Rachel Korine i James Franco.

⁶ Material de vidre que s'utilitza per fumar cànnabis i tabac.

⁷ Tipus de snack que fan perdre la gana.

⁸ Ha treballat com a directora i escriptora en pel·lícules com *Lost in Translation*, *Virgin Suicides*, entre altres, però anteriorment ha actuat en pel·lícules del seu pare, Francis Ford Coppola.

La productora A24 es destaca per la quantitat de pel·lícules estrenades, i pel 2014 el nombre d'elles ja va duplicar a les de l'any anterior. Moltes altres pel·lícules es van sumar al catàleg d'A24. Les més destacables podem dir que per la seva longitud i recaptació en taquilla en són: *Enemy*⁹, *Under the Skin*¹⁰, *Locke*¹¹, *Tusk*¹² i l'aclamada entruga de l'escriptor i director J.C. Chandor, *A Most Violent Year*, un dramàtic crim ambientat a Nova York als anys vuitanta, protagonitzada per Oscar Isaac i, la guanyadora de l'Oscar, Jessica Chastain.

El 2015 es va portar a terme l'estrena d'èxits que ja han marcat un abans i un després en la coneguda trajectòria d'A24. Parlem ni més ni menys que d'*Ex Machina*¹³, el documental d'Amy (Winehouse), i l'aclamada *Room* de part de Lenny Abrahamson. Per una part, *Ex Machina* va ser premiada pels millors efectes visuals, però també va ser nominada a millor guió original. D'altra banda, *Amy* va obtenir el títol a millor documental i *Room* va assolir tres nominacions de l'Acadèmia i va obtenir el premi a millor actriu pel treball de Brie Larson.

El 2016, abans de rebre els primers premis Oscar, l'estudi va acordar amb els tres bancs, Bank of America, JP Morgan i SunTrust, per ampliar fins als 125 milions la seva línia de crèdit original que era de 50 milions. Amb aquests diners, l'empresa va reforçar el seu negoci principal de distribució i, a més, va ampliar la producció i el desenvolupament de pel·lícules també en el sector televisiu. Durant aquest any, també es van estrenar pel·lícules d'important renom que cal destacar perquè van constituir la trajectòria dels seus respectius directors que podem reconèixer avui dia per a altres llargmetratges. L'estudi va comprar a Sundance *The Witch*¹⁴ de Robert Eggers, protagonitzada per Anya Taylor-Joy, Ralph Ineson i Kate Dickie. Instal·lada a Nova Anglaterra el 1630, aquest terror

⁹ Protagonitzada per Jake Gyllenhaal i de la mà del director, de treballs com *DUNE*, Denis Villeneuve ens fa entrega d'aquest thriller psicològic sobre doppelgängers.

¹⁰ A partir de la novel·la de títol *The Crimson Petal and the White* es basa aquesta pel·lícula de ciència-ficció i terror dirigit per Jonathan Glazer i protagonitzada per Scarlett Johansson.

¹¹ Steven Knight dirigeix aquest drama de carretera protagonitzat per Tom Hardy.

¹² Aquest thriller-comèdia dirigit per Kevin Smith, narra la inquietant història d'un home que es transforma en morsa.

¹³ De ciència-ficció, protagonitzada per Oscar Isaac, Domhnall Gleeson i Alicia Vikander; i dirigida per Alex Garland. Des de la data és la primera pel·lícula que supera en recuadació a *Spring Breakers* recaptant un total de 37 milions de dòlars.

¹⁴ Va ser comprada per un milió de dòlars i va obtenir el benefici de més de 40 milions de dòlars i es va convertir en la pel·lícula més taquillera de la companyia fins ara.

sobrenatural segueix els esdeveniments d'una família desterrada. L'aclamada *The Lobster* del director Yorgos Lanthimos, protagonitzada per Colin Farrell i Rachel Weisz, fa una crítica a les pressions amoroses utilitzant la comèdia absurda en un futur distòpic on és il·legal estar solter. De la ment dels Daniels (Daniel Kwan i Daniel Scheinert) va sorgir *Swiss Army Man*, on Daniel Radcliffe fa de cadàver i arriba a la costa d'una illa deserta on Paul Dano es troba atrapat.

Sense marxar del 2016 cal recalcar la rellevància de l'estudi respecte al seu creixement, ja que van produir la seva primera pel·lícula, *Moonlight*, i A24 va passar de ser una distribuïdora independent a la productora que és avui dia. Barry Jenkins va escriure i dirigir aquest drama sobre la identitat de gènere d'un jove negre fins a fer-se adult. A la gala dels Oscar del 2017, aquesta producció d'1,5 milions, va ser premiada com a millor pel·lícula, millor guió adaptat i millor actor secundari, Mahershala Ali, a més d'estar nominada a altres 5 categories. També va guanyar en els Globus d'Or a millor pel·lícula (drama). Això va suposar un gran benefici al reconeixement de les pel·lícules independents, catapultant aquesta a un benefici monetari de 65 milions de dòlars.

L'any 2017 es va estrenar *It Comes at Night*, escrit i dirigit per Trey Edward Shults¹⁵, tracta sobre la caiguda d'un cataclisme en un thriller de terror psicològic. *Good Time* és un thriller de crim protagonitzat per Robert Pattinson a la ciutat de Nova York, aquesta pel·lícula va introduir a l'actor a altres projectes de l'estudi. Escrit i dirigit per Sean Baker, *The Florida Project* es centra en els successos d'una mare i una filla a l'estiu en un drama-comèdia que preten fer veure els descobriments commovedors de la vida. A més, va obtenir una nominació a l'Oscar a millor actor secundari pel treball de Willem Dafoe. *Lady Bird* va suposar la revelació de Greta Gerwig com a directora. Aquest largometratge encarnat per Saoirse Ronan aborda la relació de la protagonista amb la seva mare en un drama-comèdia adolescent, també, va obtenir 5 nominacions als premis de l'Acadèmia, i va recaptar 80 milions de dòlars. *The Disaster Artist*¹⁶ es basa en

¹⁵ Posteriorment, el 2019 va portar a terme *Waves*, un drama emocional de família.

¹⁶ Encarnada i dirigida per James Franco, també és protagonitzada pel seu germà Dave Franco. Va recaptar quasi 30 milions de dòlars.

retractar els fets reals de la producció de la pitjor pel·lícula de la història del cinema: *The Room*, també va estar nominada a millor guió adaptat.

Hereditary (2018) va marcar un abans i un després en les pel·lícules de terror psicològic del segle XXI. El director, Ari Aster ens presenta els fets paranormals d'una família portada a terme per l'extraordinari treball d'actuació de Toni Collette i Alex Wolff, entre altres. El 2019, A24 va portar al cinema vint pel·lícules diferents. Entre aquestes, les més destacades donades la seva recaptació en taquilla van ser *Midsommar*¹⁷, *The Farewell*¹⁸, *The Lighthouse*¹⁹ i *Uncut Gems*²⁰, aquest últim va obtenir un benefici de 50 milions de dòlars.

L'any de la pandèmia, tal com els negocis de tots llocs, l'estudi es va aturar i el seu rendiment es va veure disminuït entre els anys vinents. El 2019 es van estrenar 13 pel·lícules de l'estudi i en 2020 van passar a ser només quatre: *Fist Cow*, *Boys State*, *On the Rocs* i *Minari*. Aquesta última va ser aclamada per la crítica i amb dos milions de dòlars de pressupost, en va recaptar 15. Així mateix, va resultar nominada a sis premis a la gala Oscar, l'actriu Youn Yuh-Jung va resultar l'única guanyadora per la seva actuació en el paper secundari. Malgrat l'absència dels cinemes, A24 va signar acords amb plataformes de *streaming*, així com amb Apple TV+, que va portar al públic pel·lícules com *On the Rocks* de Sofia Coppola i *The Tragedy of Macbeth* de Joel Coen. També van coproduir films com *White Noise* amb Netflix, un altre exemple d'A24 fent arribar les seves produccions directament als espectadors.

Els anys posteriors van obligar l'estudi a continuar endavant, aprendre a fer front a la crisi sanitària i als problemes que connotava el tancament temporal de les sales de cinema. El 2021 ens va portar pel·lícules com *Zola*, *The Green Knight*, *Lamb* i el cèlebre drama-comèdia en blanc i negre protagonitzat per

¹⁷ Del director de treballs anterior com *Hereditary*, Ari Aster fa sorgir aquest altre terror psicològic a plena llum del dia. Els protagonistes, Florence Pugh, Jack Reynor, Will Poulter i William Jackson Harper, participen en el que sembla un festival a Suècia que resulta ser un culte.

¹⁸ Basada en una història real, Lulu Wang escriu i dirigeix aquesta cinta sobre la família xinesa.

¹⁹ De Robert Eggers (*The Witch*), arriba aquest thriller en blanc i negre sobre dos guardafars en una illa de Nova Anglaterra a la dècada de 1890.

²⁰ Dirigida pels germans Safdie i protagonitzada per Adam Sandler, Lakeith Stanfield, Julia Fox, entre altres. Tracta d'un crim en una joieria a la ciutat de Nova York.

Joaquin Phoenix, *C'mon C'mon*. També, amb no tanta recaudació, cal destacar *The Tragedy of Macbeth*²¹, únicament amb mig milió de dòlars va obtenir tres nominacions a l'Oscar.

Per continuar amb el cinema de culte donades les produccions d'aquest estudi, cal destacar el 2022 com l'any més fructífer tant en nombre d'estrenes com amb pel·lícules premiades. L'any va iniciar amb *X* de Ti West, ara bé, la preqüela d'aquesta va arribar sis mesos després amb *Pearl*. En les dues pel·lícules hi apareix Mia Goth que es va consolidar com una estrella del cinema de terror passat això. L'estudi va aconseguir nominacions a l'Oscar amb: *Aftersun* pel treball de Paul Mescal, *Close* a millor pel·lícula internacional, *Causeway* amb la interpretació de Brian Tyree Henry com a actor secundari, *Marcel the Shell with Shoes On* a millor llargmetratge d'animació i *The Whale*, nominada a tres Oscar. Brendan Fraser va guanyar el premi a millor actor, una victòria previsible després de l'ovació de set minuts al Festival de Cinema de Venècia.

Sense dubte la pel·lícula que més ha marcat a la companyia ha sigut *Everything Everywhere All at Once*, aquesta comèdia multiversal sobre una família xinesa nord-americana va commocionar els cinemes internacionals i va reeixir tant en la taquilla com als premis de l'Acadèmia. Amb 25 milions de dòlars de pressupost ja ha obtingut un benefici de 145 milions. A la 95a edició dels Premis Oscar de les onze nominacions, van guanyar set premis: millor pel·lícula, direcció per part de Daniel Kwan and Daniel Scheinert, actriu principal per a Michelle Yeoh, actor secundari per a Ke Huy Quan, actriu secundària per a Jamie Lee Curtis, guió original i muntatge.

Tot i això, A24 no només ha estat produint pel·lícules, sinó que a més a més ha trobat el seu lloc en el mercat televisiu. Així va ser com va pactar amb HBO per produir la segona temporada de l'exitós drama adolescent *Euphoria* de Sam Levinson, qui també va desenvolupar una altra sèrie a la mateixa plataforma protagonitzada per Lily-Rose Depp i The Weeknd, *The Idol*, també d'A24. Un

²¹ Dirigida per Joel Coen i protagonitzada per Denzel Washington. Està basada en l'obra de Shakespeare.

altre sèrie produïda per l'estudi i en aquest cas Netflix, és *Beef*, està creada per Lee Sung Jin i protagonitzada per Steven Yeun²² i Ali Wong. Va guanyar els tres Globus d'Or principals²³ a la darrera cerimònia, i també, ha obtingut diversos premis *Emmy*. *The Curse*, a Showtime, és una de les altres sèries de la productora. En aquest cas, Nathan Fielder i Benny Safdie són els creadors i protagonitzen juntament amb la guanyadora dels Oscar, Emma Stone, aquesta sàtira negra.

A24 ha continuat treballant en projectes ben exitosos com el lliurament més recent d'Ari Aster, *Beau is Afraid*, aquesta cinta de terror segueix el macabre destí del protagonista, interpretat per Joaquin Phoenix. Del 2023 també es va estrenar l'emotiu drama romàntic *Past Lives*, fet per Celine Song i protagonitzat per Greta Lee, Teo Yoo i John Magaro, ha commogut els cinemes amb aquesta història sobre el pas del temps i el retrobament. No obstant això, el 14 de juliol del 2023 va tenir lloc l'inici de la vaga de SAG-AFTRA²⁴, on molts llançaments van ser endarrerits donat l'aturada de les produccions a Hollywood. L'estudi, després de demostrar no estar vinculat a cap empresa de l'AMPTP²⁵ se li va concedir el permís de rodar *Mother Mary*²⁶, protagonitzada per Anne Hathaway i Michaela Coel, i *Death of a Unicorn*, protagonitzada per Paul Rudd i Jenna Ortega.

Tot i això, en aquesta vaga on la promoció de les pel·lícules estava prohibida, A24 va obtenir el seu gran benefici de l'any amb *Talk to Me*. Els germans australians Danny i Michael Philippou van debutar dirigint aquesta cinta de terror que va esdevenir una de les pel·lícules d'A24 més exitoses, amb un benefici de 92 milions de dòlars. Més endavant, un cop finalitzada la vaga, el 2023 també ens va portar l'entrega de dues pel·lícules triomfadores en taquilla. Sofia Coppola ens ensenya el punt de vista de *Priscilla* en la relació que va

²² A ell el recordarem per formar part de l'elenc de *Minari* (2019).

²³ Millor mini sèrie, millor actriu i actor per minisèrie.

²⁴ Aquesta protesta per a les millors condicions de pagament dels actors, va seguir a la que va sorgir pels guionistes (WGA) el dos de maig.

²⁵ L'Aliança de Productors de Cinema i Televisió és el representant oficial de més de 350 empreses de la indústria de l'entreteniment.

²⁶ Dirigida per David Lowery, qui també ha dirigit altres pel·lícules d'A24, *A Ghost Story* (2017) i *The Green Knight* (2021).

mantenir amb l'estrella del rock and roll, Elvis Presley. *The Zone of Interest*, escrita i dirigida per Jonathan Glazer i protagonitzada per la nominada a l'Oscar Sandra Hüller, narra la família instal·lada al costat del camp de concentració d'Auschwitz.

Aquest any 2024, l'estudi ha presentat propostes destacades com *Love Lies Bleeding* de Rose Glass, *MaXXXine*, la tercera part de la trilogia *X* de Ti West, i *Civil War*. Aquesta última és la producció més costosa de l'estudi fins ara i s'ha convertit en la segona pel·lícula amb més recaptació de la seva història, assolint 106,5 milions de dòlars. A més, durant aquesta darrera part de l'any, projectes com *A Simple Man*, estrenada al Festival de Sundance als Estats Units, i *Sing Sing*, prevista per a principis de 2025, han estat reconeguts als Gotham Independent Film Awards. En concret, *A Simple Man* ha rebut el premi a la millor pel·lícula, mentre que *Sing Sing* ha guanyat en dues categories interpretatives: millor interpretació principal per Colman Domingo i millor interpretació secundària per Clarence Maclin.

2. Identitat de l'estudi

2.1 Creativitat del creador

És evident que un dels trets distintius de les pel·lícules del catàleg d'A24 és la seva originalitat en les històries que es narren. Totes elles es caracteritzen per la llibertat creativa en la construcció dels relats, cosa que les fa singularment diferents respecte a les altres produccions de l'estudi. Aquesta llibertat creativa es manifesta en la varietat de temàtiques i estils que aborden, com també en la manera innovadora de presentar les trames i els personatges. A més, A24 es destaca per donar veu a directors i guionistes amb visions úniques, fomentant així un espai on la creativitat i l'experimentació són valorades i convidades. El seu resultat, són pel·lícules que aconsegueixen entretenir i sorprendre a tota mena de públic, oferint experiències cinematogràfiques no convencionals que acostumen a oferir una reflexió sobre el missatge ocult durant la seva visualització.

El risc de participar en projectes amb guions i directors que ofereixen una visió tan singular sobre el que volen aconseguir en la producció no és ben comú. Les grans franquícies sovint impedeixen que la creativitat del director es manifesti, i, per tant, des del començament descarten tot allò que pugui semblar que capti una audiència més reduïda. Aquestes grans produccions tenen una independència creativa molt limitada, principalment per motius comercials, ja que són molt més costoses, i per tant, el benefici ha de ser a escala. Per assegurar aquest benefici, les seves pel·lícules s'enfoquen a atraure a grans multituds. Un altre factor que diferencia aquestes grans produccions de les petites, és que moltes d'elles poden estar basades en llibre, videojocs o altres comunitats que ja comportin un mínim d'espectadors assegurats. Al contrari, en el cas d'A24, l'audiència ja es preveu que serà molt menor, la qual cosa els permet tenir aquestes llibertats en l'enfocament que volen donar a les pel·lícules.

2.2 Fenòmen fan

Un altre mèrit que se li pot atribuir a A24 és haver evolucionat des de distribuir inicialment, passar a produir produccions de baix pressupost fins a convertir-se en un estudi experimentat que ha aconseguit reunir grans audiències i batre rècords, tant a la taquilla com als Oscar. La clau del seu èxit ha estat apostar per pel·lícules que,

malgrat tenir un pressupost reduït, han destacat pel seu màrqueting autèntic basat en el boca a boca, despertant així l'interès de nous consumidors. A24 ha sabut captar i augmentar el seu públic gràcies a una estratègia que ha anat desenvolupant i a l'admissió de riscos en els seus inicis. Avui dia, A24 és sinònim de qualitat, atès que molts fanàtics del cinema coneixen l'estudi i van a veure les pel·lícules perquè estan fetes per A24.

Quan el 2012 al Festival Internacional de Cinema de Toronto, A24 va adquirir els drets de distribució de *Spring Breakers*, els va semblar una aposta atractiva per portar a terme, i no només perquè estava feta per un director independent sinó perquè es podia arribar a preveure la seva acollida. Aquesta expectativa es basava en la participació de dues de les protagonistes, Selena Gomez i Vanessa Hudgens, les quals fins ara havien estat treballant a Disney Channel. Això garantia un gran nombre d'adolescents i joves que havien crescut veient-les en pel·lícules més innocents. Veure-les, aquest cop juntes, en una pel·lícula tan controvertida va despertar la curiositat de milers de nous espectadors per a A24. Aquest és un dels primers exemples de l'habilitat de l'estudi per a arribar a nous públics mantenint l'essència d'una pel·lícula indie.

Tal com es veu, l'adopció de nous consumidors ha anat en augment i A24 ha sabut aprofitar-ho pel seu benefici. Així tant, en la seva pàgina web, venen una àmplia gamma de marxandatge de les pel·lícules, que no només inclou roba amb el logo de la marca, sinó que també es troben productes referents. Com el pijama gris que porta Joaquin Phoenix a *Beau is Afraid*, o els guants de dits de frankfurt referents a *Everything Everywhere All at Once*. La gran majoria d'aquests articles, donat l'èxit, es troben sovint esgotats. Per als més fanàtics, existeix la subscripció mensual que consisteix en un programa de membres, el qual dona l'oportunitat de comprar mercaderies encara més exclusives. Aquesta estratègia no només ha permès a l'estudi augmentar els seus ingressos, sinó que també ha creat una comunitat de seguidors que continuen donant suport a les seves produccions i expandit la marca.

2.3 Fotografia

A24 s'obre pas en una època en què qualsevol consumidor ja busca veure una pel·lícula que et mantingui distret durant aproximadament dues hores, però també s'acostuma a anar al cinema a veure la nova pel·lícula d'algun actor reconegut o alguna franquícia que ja porti molts consumidors a les sales. A24 reuneix als fanàtics perquè se sap que la pel·lícula ja estarà carregada de la seva autenticitat tan característica acompanyada d'una fotografia impecable.

Es va viralitzar un mem anomenat *Starter Pack*, que destacava les característiques més bàsiques d'una comunitat o entitat, ja podia ser d'un director, un tipus de consumidor concret o d'una marca específica. En el cas d'A24, aquest mem va ressaltar algunes de les qualitats comunes a moltes de les seves pel·lícules: directors joves, personatges melancòlics i una il·luminació amb colors distintius. Costa creure que totes les pel·lícules del catàleg de l'estudi compleixin aquest últim requisit, i clarament, quan es pensa en produccions com *The Witch* o *The Whale*, no es visualitza una paleta de colors brillants. Tot i això, el factor en comú més important en la cinematografia sencera d'A24 és complir amb la visió dels diferents artistes, els quals comparteixen una originalitat sorprenent, que sempre dona com a resultat un acabat visual fantàstic.

Exemple del mem.²⁷

²⁷ Extret de: <https://knowyourmeme.com/photos/2418683-starter-packs>.

La il·luminació juga un paper essencial en la narració i en l'atmosfera general, ja que té l'objectiu de reflectir els sentiments dels personatges i expressar l'essència de la trama. Per exemple, la pel·lícula *Aftersun* utilitza una narrativa visual que transmet, des del primer moment, un sentiment de nostàlgia que a mesura que avança la història es torna molt més profund, a més, molts cops fa servir les imatges com a llenguatge en lloc de les paraules. La pel·lícula també fa ús d'un muntatge entre els records de la protagonista que no semblen tenir un propòsit, però, realment Charlotte Wells crea un viatge ple de significat. Amb tot això, no es pot determinar un estil visual general de les produccions d'A24, però sí que es pot entendre que les pel·lícules acostumen a utilitzar diferents tècniques d'il·luminació per crear atmosferes íntimes i immersives, que, un cop contrastades, s'obté el resultat visual que coneixem.

Però, realment, com aconsegueix A24 destacar visualment en comparació amb altres estudis? Doncs bé, l'estudi ja compta amb diversos factors que el fan posicionar com un dels estudis indie més influents dels Estats Units, gràcies a una identitat visual única que el distingeix clarament de la resta. Parlant fotogràficament compte amb diversos factors, els quals han evolucionat des d'un principi, i han fet marcar la seva imatge en les seves produccions. El seu disseny de producció, les ubicacions utilitzades, la classificació de colors i els elements tan cuidats tant en producció com en postproducció marquen la diferència amb les grans produccions cinematogràfiques en l'àmbit cinematogràfic.

Amb tot això, no es pot determinar un estil visual general de les produccions d'A24, però sí es pot entendre que les pel·lícules acostumen a fer servir diferents tècniques d'il·luminació que, un cop contrastades, s'obté el resultat visual que coneixem. Això sí, la majoria dels llançaments de l'estudi tenen en comú l'ús de la llum natural, la composició meticulosa de les imatges i els enquadraments que reflecteixen l'estat emocional dels personatges.

Alguns exemples que cal destacar de produccions d'A24 amb una fotografia molt singular són *Moonlight*, *Hereditary*, *Midsommar* i *The Zone of Interest*. Aquesta primera pel·lícula produïda per l'estudi A24 va suposar un gran èxit, sorprenent a tothom que una productora tan petita pogués aconseguir un treball visual tan

elaborat. El mèrit d'aquest treball recau en el director de fotografia James Laxton, qui explica en una entrevista que des d'un principi ja es va decidir gravar *Moonlight* amb film digital i utilitzar un procés de coloració digital especial per aconseguir l'aspecte visual tan distintiu que la caracteritza. Laxton també comparteix que les inspiracions estètiques van estar influenciades per l'estil visual de cineastes com Wong Kar-Wai, Hou Hsiao-Hsien i Claire Denis.

De Wong Kar-Wai es pot destacar pel·lícules amb l'estètica semblant a *Moonlight*, un exemple és *Happy Together*, comparteixen un art molt singular on reflecteix la desconexió emocional dels personatges dels respectius llargmetratges. Aquesta desconexió s'explora en els dos casos per la identitat sexual i està instal·lada visualment de diferents maneres, a *Moonlight* s'utilitza el contrast de llum i ombra per aprofundir en les lluites internes que es mostren, mentre que en *Happy Together*, l'ús d'espais claustrofòbics serveix per evadir-se de les expectatives socials i personals. Encara que Wong Kar-Wai no formés part de l'equip de fotografia d'A24, el seu impacte en el cinema mundial és indiscutible, i la seva obra revoluciona el cinema en 1997, similar a com *Moonlight* ho va fer anys després. Barry Jenkins va aportar aquesta narrativa en un context en què la política nord-americana es trobava en ple apogeu per l'èxit del candidat republicà Donald Trump.

La pel·lícula de *Hereditary* està marcada com una de les més exitoses de l'estudi. Cinematogràficament parlant, utilitza molts paral·lelismes en els plans, com la casa de l'arbre que es pot observar tant a l'inici com al final del llargmetratge, o una maqueta a escala que resulta ser idèntica a la casa dels protagonistes. Detalls com aquests ja et fan tenir una sensació d'angoixa des del començament que justament amb l'excel·lent actuació dels actors es crea una experiència realment amoniant. L'estil visual de la pel·lícula també està ple de detalls subtils que requereixen una atenció especial per ser detectats per l'espectador. A això s'hi afegeix certs jocs de càmera implementats pel càmerograp Pawel Pogorzelski, que tracten en mantenir l'enfocament en l'observador en canvi de conèixer el que veu el personatge. Aquesta decisió tècnica crea una atmosfera de tensió constant mentre el públic es veu immers en una situació d'incertesa i ansietat.

A *Midsommar*, del mateix director, Ari Aster utilitza una fotografia molt diferent del que s'acostuma a esperar de les pel·lícules de por. En comptes de tenir lloc en ambients foscos i espais claustrofòbics, l'acció es desenvolupa a l'aire lliure, en una comunitat de culte dominada per colors brillants i flors. A diferència d'*Hereditary*, on els elements inquietants solen estar ocults a les cantonades de l'escena les imatges de la pel·lícula es revelen al centre de la pantalla, ocupant la major part del camp de visió del públic, malgrat l'espai obert. Aquesta elecció crea una sensació d'exposició perquè, malgrat la superfície brillant, no hi ha cap lloc on amagar-se, cosa que augmenta la sensació de vulnerabilitat del personatge.

The Zone of Interest presenta un treball visual molt particular, caracteritzat per l'ús de grans plans generals amb càmeres fixes. Łukasz Żal, el director de fotografia, volia adoptar un enfocament el més objectiu possible, donant com a resultat una estètica visual plena de llum natural i una paleta de colors definida. Aquesta distància amb els personatges s'utilitza intencionadament perquè el públic no se senti gaire a prop de les atrocitats d'Auschwitz que tenen lloc a l'altra banda del mur.

3. Clau de l'èxit

La trajectòria d'A24 no es pot definir com a breu, sinó més aviat com a fructífera i variada en diversos camps. En els dotze anys de vida, s'ha destacat per la seva capacitat de produir i distribuir un ampli ventall de pel·lícules que han cridat l'atenció del públic i de la crítica. Tot i que A24 s'ha guanyat una reputació de ser un segell de qualitat al cinema modern, no totes les seves produccions de baix pressupost han aconseguit l'èxit comercial esperat. A més dels alts ingressos de taquilla i les produccions reconegudes internacionalment, també hi ha projectes que no aconsegueixen els seus objectius financers originals malgrat rebre elogis de la crítica. Molts d'aquests fracassos comercials no són vistos com un problema greu, sinó com una part del risc característic de la seva manera de portar a terme les produccions. En lloc de veure aquests projectes com a temps i diners perduts, A24 s'enfoca en el valor artístic i en el llegat cultural que aquestes pel·lícules poden aportar a llarg termini, a més d'haver aconseguit subvencionar el treball d'un artista. Així, l'estudi ha aconseguit mantenir-se fidel a la seva visió de produir treballs arriscats, i en tot moment ha demostrat tenir clar que no sempre s'assoliran grans recaptacions a la taquilla.

Any	Pel·lícula	Directors i escriptors	Recaudació
2022	Everything Everywhere All At Once	Daniel Kwan i Daniel Scheinert	\$111,419,433
2024	Civil War	Alex Garland	\$106,547,052
2023	Talk To Me	Danny Philippou i (Michael Philippou)	\$92,181,818
2016	Mojave	William Monahan	\$9,213
2017	The Ballad of Lefty Brown	Jared Moshe	\$7,856
2023	Earth Mama	Savanah Leaf	\$6,403

Taula d'elaboració pròpia.²⁸ Michael Philippou només ha dirigit el film.

²⁸ Informació extreta de the-numbers.com.

Si s'analitzen els resultats obtinguts en l'àmbit econòmic es poden arribar a diverses conclusions sobre els factors que influeixen a l'èxit o el fracàs de les pel·lícules de l'estudi a la taquilla. Les produccions d'A24 han aconseguit beneficis molt diferents, i per això, a continuació es mostraran la combinació de factors que determinen aquests resultats monetaris amb produccions d'A24. A partir de l'elecció de les produccions amb més beneficis monetaris comparades amb les que menys, es podran comprendre els resultats observats de l'anterior taula.

Iniciant amb el projecte més fructífer, *Everything Everywhere All At Once* ha portat a conèixer una de les cares més reconegudes del cinema fantàstic ple de significat i amb unes actuacions memorables. La pel·lícula, amb un pressupost de 25 milions de dòlars va obtenir una gran acollidora en els cinemes mundials, especialment als cinemes dels EUA, atès que va ser presentada com una experiència multiversal que sobrepassava en sentiment a les propostes de l'Univers Cinematogràfic de Marvel. Aquesta combinació de gèneres com la comèdia, la ciència-ficció i l'acció va omplir de curiositat als espectadors a qui se'ls hi havia promès sortir plorant de les sales un cop fos finalitzada.

A més dels aspectes ja mencionats, un cop vist el film, el públic va poder gaudir d'elements de complicitat pels més fanàtics de les pel·lícules clàssiques o de ficció. Entre aquests trobem semblances a pel·lícules com *The Matrix*, a velles cintes d'arts marcial com *Clan of the White Lotus*, a *2001: A Space Odyssey* de Stanley Kubrick, amb les roques que es comuniquen de forma telepàtica, i també a *In the Mood for Love*, de Wong Kar-wai, o fins i tot ens pot recordar l'especial forma de cuinar tan característica de la història de Pixar, *Ratatouille*.

Cal destacar que la 95a edició dels Premis de l'Acadèmia va ser testimoni d'una fita èpica quan la pel·lícula va ser premiada gairebé les onze categories on havia estat nominada. Michelle Yeoh, premiada com la primera actriu asiàtica a alçar-se amb el premi a la millor actriu, i la segona dona de color a aconseguir-ho. Així mateix, Ke Huy Quan va aconseguir el premi al millor actor de repartiment. Durant el seu emotiu discurs va compartir la seva carrera a Hollywood, rememorant els seus papers a pel·lícules llegendàries com *The Goonies* o

Indiana Jones. Va donar a conèixer com va creure, en cert moment, que els seus dies com a nen prodigi a l'actuació havien arribat a la seva fi, fins quan els Daniels el van fer participar en el repartiment i ara s'alçava amb l'estatueta honorant a persones que igual que ell es troba ple de somnis. *EEAAO*, però, va perdre només el millor disseny de vestuari, la millor banda sonora original, la millor cançó original i per ella mateixa com a actriu secundària. Un cop obtingudes totes les permeacions, es va convertir en un motiu més perquè aquells que encara no l'havien vist ja no tinguessin excuses per veure-la.

En segon lloc, *Civil War* consisteix en el film més recent de la llista, estrenada el 2024 amb un capital invertit de 50 milions de dòlars, essent així, la producció més costosa d'A24. Ha recaptat gairebé el doble, però només en el primer cap de setmana va replegar el total de 25,5 milions de dòlars. Per qui sàpiga un mínim de política aquesta premissa pot semblar, fora del gènere distòpic en el qual està basat, una situació possible dintre del context dels EUA. El punt de vista escollit per mostrar-nos la història és neutral, ja que veiem literalment el conflicte des d'una lent objectiva. S'escull narrar la trama des de la perspectiva de tres fotògrafs interpretats per Cailee Spaeny nova en el món de les expedicions periodístiques, Kirsten Dunst qui porta també a terme una meravellosa actuació i Wagner Moura.

La pel·lícula sens dubte va ser digne de ser discutida, donat al sorgiment de curiositat per com el tema polític que la rodeja anava a ser tractat. *Civil War* es va voler mostrar com una alternativa propera de com es pot desenvolupar el panorama polític als Estats Units. El director, Alex Garland defensa que a més: "La ciència-ficció realment és quelcom molt útil per parlar dels problemes de la vida real."²⁹ Aquest sembla ser precisament l'objectiu del film, ja que l'espectador mai arriba a distingir un bàndol de l'altre, i posa de manifest que la guerra, al cap i a la fi, és una realitat innecessària.

²⁹ G. Calvo, Alejandro. "Crítica "Civil War" Con Entrevista a Alex Garland." YouTube, SensaCine, 18 Apr. 2024, youtu.be/e-wJWrThldQ?si=V2rHGJF5PuEmZVio. Accessed 23 Nov. 2024.

En tercer lloc, *Talk To Me* va resultar ser un èxit rotund. Amb un pressupost únicament 4 milions de dòlars, va aconseguir fer només deu milions de dòlars en el seu primer cap de setmana. Els germans australians Philippou van fer el salt a la pantalla gran després de fer-se un nom a la plataforma de YouTube, però el motiu principal d'aquests guanys va ser el moment estrella en el qual es va estrenar: L'estiu del 2023 en mig de la vaga de SAG-AFTRA, la qual va paraitzar gran part de la indústria del cinema i la televisió, prohibint als actors promocionar els seus treballs. Enmig d'aquesta crisi a Hollywood l'estudi es va veure beneficiat amb el llançament d'aquesta cinta terrorífica, convertint-se en una de les poques alternatives notables disponibles en aquell instant. Amb menys competència directa i una audiència compromesa amb les produccions d'A24, la pel·lícula va aconseguir cridar l'atenció, i va consolidar el triomf en un context inusual i singular.

També cal fer esment que la seva estrena es va produir en un moment clau, coincidint amb el fenomen *Barbenheimer* (*Barbie i Oppenheimer*), que va ajudar a revitalitzar les sales de cinema i a atreure públic a tot tipus de produccions. Tot i el risc d'estrenar-se sota l'ombra de dos grans èxits, *Talk to Me* va trobar el seu públic gràcies a una proposta fresca i emocionant que va destacar dins l'oferta.

A l'altra cara de la moneda, trobem cintes que formen part de l'estudi, però no han obtingut l'èxit esperat, entès aquí com el compliment de les expectatives de recaptació econòmica. Són les tres úniques pel·lícules de l'estudi amb un valor monetari inferior a les quatre xifres. Una d'aquestes és *Mojave*, dirigida per l'escriptor i director William Monahan, aquest, és ressaltat pels seus guions on podem destacar el seu treball a *Kingdom of Heaven* o *The Departed*. Aquest últim va ser premiat com a millor guió adaptat a la gala dels Oscar l'any 2007.

Curiosament, la pel·lícula tracta sobre un guionista que decideix emprendre un viatge al desert de Mojave, una evidència que sembla inspirar-se en el mateix Monahan, més conegut pel seu treball com a guionista que com a director. Ara bé, el missatge de la pel·lícula sembla haver quedat poc definit, acabant com una crítica a la política cinematogràfica de Hollywood. A més, la trama presenta una ambigüitat que impedeix aprofundir en les motivacions dels personatges.

Aquests personatges van comptar amb la interpretació per part d'Oscar Isaac i Garrett Hedlund, fet que tampoc va fer possible l'apogeu d'aquesta cinta.

Per altra banda, *The Ballad Of Lefty Brown* és un western dirigit i escrit per Jared Moshé i protagonitzat per Bill Pullman qui interpreta un fidel company que es converteix en un cercador de justícia donada la mort del seu amic, Edward Johnson, interpretat per Peter Fonda. La pel·lícula va esdevenir un flux benefici econòmic perquè, tot i proposar un punt de vista protagonista a un personatge acostumat a ser el secundari, no desenvolupa prou profunditat ni originalitat per captar l'interès de l'espectador. A més, les limitacions del pressupost i la posada en escena poc emocionant accentuen les seves mancances. En un context competitiu, la falta de personalitat i ambició narrativa la condemna a ser oblidada.

Earth Mama és una de les pel·lícules amb menys succès d'A24, per no dir la que més. Això és causat pel fet que, malgrat el seu alt nivell visual i la seva excel·lent edició, no ha aconseguit tenir un èxit considerable. La història, centrada en la lluita d'una mare soltera dins d'un sistema de benestar social opressiu, és intensa i íntima, però això mateix la fa menys accessible que altres produccions d'A24 amb més estil o acció. A més, la pel·lícula va tenir una estratègia de distribució i promoció limitada, la qual cosa va reduir el seu abast comercial. Tot i rebre elogis per la interpretació de Tia Nomore, la direcció de Savannah Leaf i els reconeixements en festivals com *Sundance*, el to profundament introspectiu i l'enfocament minimalista van limitar el seu atractiu en les sales de cinema.

3.1 Estratègia de Màrqueting

Des dels seus inicis, A24 ha aconseguit arribar als públics que més els interessaven, els millennials i la Generació Z, gràcies al seu sorgiment en la dècada a principis dels anys 10. Era un moment en què les xarxes socials estaven evolucionant d'una cultura basada en text a una centrada en imatges, com les publicacions d'Instagram, els mems de Reddit i els GIFs de reaccions. Una de les claus del seu èxit ha estat la seva capacitat per arribar als consumidors mitjançant estratègies de promoció fora del tradicional. L'estudi ha utilitzat un enfocament participatiu a les xarxes socials, combinant-lo amb tècniques de màrqueting innovadores. Aquesta estratègia de màrqueting se

centra sovint en la creació de contingut viral, amb l'objectiu d'incentivar la promoció a partir del boca a boca, això ha fet despertar l'interès del públic. En els seus anys inicials, A24 era només una distribuïdora, però va projectar de manera excel·lent l'experiència de veure una pel·lícula d'A24.

La seva primera pel·lícula estrenada, *Spring Breakers*, va comptar amb una primera estratègia que va donar els seus fruits. Tractava d'una imatge publicada a Facebook, la xarxa social del moment i on la pel·li comptava amb un compte. En aquesta imatge, els protagonistes, apareixien en una taula fent referència a L'últim Sopar de da Vinci acompanyat d'un "on Friday, be good. we're saving you a seat." (Divendres, porta't bé, t'estem guardant un lloc). La imatge es va fer viral i va obtenir 174 milions d'impressions durant les setmanes prèvies al seu llançament, així va guanyar els seus primers seguidors de l'estudi. Més tard, es va continuar aprofitant l'èxit de la pel·lícula i es van seguir expandint mems i referències per xarxes com a Twitter.

https://x.com/springbreakers/status/317401910816690176?s=12&t=FsYwlexXQb7FRy1TVG_LXQ

Una altra estratègia de màrqueting que va tenir cert succés va ser la compte de Tinder fals que A24 va crear per promocionar *Ex Machina* el 2015 durante el Festival de Cinema SXSW South by Southwest (SXSW). El compte pertanyia a Ava, un chatbot, que quan feia matx començava a fer una sèrie de preguntes centrades en el amor. Realment les imatges utilitzades tractaven de l'actriu Alicia Vikander i un cop aquesta IA aconseguia parlar amb els usuaris, els

portava a una pàgina d'Instagram que promociona la pel·lícula sobre el robot d'intel·ligència artificial que passa per humana, ple d'imatges relacionades amb l'estrena del film.

Per la pel·lícula de *Swiss Army Man*, un cop més es va fer utilitzar una estratègia originalitat, especialment perquè es tractava d'una comèdia negra. A la ciutat de Nova York, van sorprendre a uns periodistes que es trobaven en un autobús turístic amb el que semblava un ninot a tamany real d'un dels protagonistes. Poc després, durant el trajecte, va aparèixer el propi actor Daniel Radcliffe i fer-se fotos amb el seu "doppelganger sense vida" i parlar sobre la nova pel·lícula. Abans de l'estrena, diversos mitjans de comunicació van rebre una ampolla de vidre amb un missatge imprès en un rotllo beix que deia: "Hola, sóc Manny. Estic avorrit i mort. Envia un missatge de text SOS al 25827." Un cop es va enviar el número, "Manny" va començar una sèrie de comunicació amb preguntes inusuals ("Com és el sexe?"), trucades telefòniques cantant, lliuraments de pizza sorpresa i un GIF de la pel·lícula. Fins i tot va enviar dues pizzes a l'oficina de *The Hollywood Reporter*.

És clar que han semblat funcionar aquestes estratègies de màrqueting, ja que A24 podria ser una productora molt diferent si no tingués aquesta essència entremaliada. A part dels casos mencionats, també es va donar el cas mediàtic de *The Witch*, perquè gairebé va provocar la prohibició de les pel·lícules de Robert Eggers a Polònia per promocionar aquest thriller a partir de la col·laboració amb el Temple Satànic. Tractava d'una organització religiosa que utilitzava símbols satanismes, i junts, van llançar un lloc web que promovia la pel·lícula i suggeria que el suport del Temple Satànic significava que el film era veritablement temible i aterridor. A part d'això, com moltes altres pel·lícules de l'estudi, per promocionar-les, van crear perfils a les diverses xarxes socials. Però en aquest cas van obrir un compte de Twitter per a la cabra de companyia que apareix a la pel·lícula anomenada Black Phillip. Va superar fins i tot, en nombre de seguidors el compte principal de la pel·lícula, gràcies a tuits destacats que es presentaven des del punt de vista de la cabra.

Per a la promoció de Midsommar A24 va utilitzar una referència directa a pel·lícula a partir de l'ofertament de teràpia de parella gratuïta. En col·laboració amb Talkspace, una plataforma de teràpia en línia, van regalar tres mesos de teràpia als participants. Per participar, els usuaris havien de comentar una publicació a Instagram, Twitter o Facebook etiquetant a la parella o un amic. No satisfets amb promocionar la pel·lícula a partir de picades d'ull, també, van crear un anunci sobre un osset de joguina en una gàbia de fusta, que posteriorment van posar a la venda en la pàgina web de A24 75 peces de Bear in a Cage.

Així mateix, per promoure la pel·lícula de Good Time, durant un cap de setmana, van repartir prop de 3.000 caixes de pizza a la ciutat de Nova York amb la cara de Robert Pattinson i un dels directors que també és un dels personatges, Benny Safdie. També, utilitzant altre cop les seves cares, es va enviar aquest cop uns pastissos de gelat a diverses oficines de la gran ciutat.

Elaborat per Louise Palmberg i extret de:
<https://www.adweek.com/brand-marketing/to-promote-the-movie-good-time-a24-created-pizza-boxes-with-robert-pattinsons-face-on-them/>

Durant més d'una dècada, A24 ha sabut adaptar-se i reinventar les seves estratègies tant en la distribució com en la producció de pel·lícules. La seva aposta constant per provar noves idees i ser innovadors en un món cinematogràfic en constant canvi ha tingut un impacte positiu, permetent-los connectar amb el seu públic, adaptar-se a les tecnologies del moment i mantenir una presència rellevant a les xarxes socials per captar l'atenció dels seguidors més impacients. A24 també aprofita el seu canal de YouTube per compartir contingut exclusiu com a anècdotes i entrevistes amb els actors de les seves

produccions, oferint així un accés directe a la informació sense dependre de mitjans externs.

A24 es destaca per oferir experiències veritablement úniques. De fet, quan els aficionats ja han gaudit de les pel·lícules de l'estudi, s'ofereix poder reviure aquestes obres en un cinema, però aquesta vegada davant una pantalla molt més gran. L'estudi sap com convertir una simple projecció en esdeveniments inoblidables per als cinèfils, ja que abasta amb l'habilitat d'organitzar esdeveniments emergents i exposicions que brinden una perspectiva exclusiva de les pel·lícules. Alguns exemples d'aquestes experiències les presenta l'estudi de tant en tant, i ho fa a partir d'unir-se amb altres marques que facilitin la portada a terme de les experiències. Un cop al mes IMAX ofereix visualitzar una pel·lícula d'A24 en la millor qualitat visual i sonora possible. Aquesta experiència es dona gràcies a la col·laboració especial entre aquestes dues marques. Maluradament, aquestes projeccions es realitzen a sales IMAX en cinemes que només es troben als Estats Units. Les pel·lícules de l'estudi han arribat a moltes parts del món, i per això hi ha exemples de projeccions a l'aire lliure. El passat mes de juliol, a la *Piazza Maggiore* de Bolònia, es va projectar la reconeguda pel·lícula *Everything Everywhere All At Once*, amb una assistència mitjana de 3.800 espectadors.

Projecció de la pel·lícula dels Daniels.³⁰

És aquesta combinació de màrqueting intel·ligent de contingut molt particular la que està donant els seus fruits per A24. Tanmateix, observades les magnituds,

³⁰ Fotografiat per @margheritacaprilli el quatre de juliol del 2024.

A24 és capaç d'atraure multituds als cinemes i mantenir l'interès pels seus estrenes. Això els permet obtenir beneficis significatius i, gràcies a l'èxit de les seves últimes produccions, disposen de l'oportunitat d'assumir nous riscos en futurs projectes.

3.2 Talents en construcció

3.2.1 Directors

Un dels trets distintius que defineixen l'essència d'A24 i que ha contribuït significativament al seu èxit en el món del cinema és la defensa de la llibertat artística total per als directors i creadors. Sovint, quan un director decideix que la seva pel·lícula sigui produïda per l'estudi, és ell mateix qui presenta el guió, assumint també el paper de guionista. Això evidencia com gran part del projecte sorgeix directament de la visió d'un sol artista. L'any que A24 ja va començar a distribuir ja van estrenar pel·lícules de cineastes que han aconseguit un gran nom, com: Sofia Coppola, Denis Villeneuve, Jonathan Glazer³¹, Kevin Smith, David Michôd i J.C. Chandor. Això va establir l'altre bloc de construcció d'A24: recolzar pel·lícules, de vegades arriscades, de directors amb un punt de vista únic.

L'estudi va continuar col·laborant amb nous talents brillants com Alex Garland, qui va debutar amb *Ex Machina* (2014) i ha portat a terme *Men* (2022) i, recentment, *Civil War* juntament amb l'estudi. També hi ha Yorgos Lanthimos, director de *The Lobster* (2015) i *The Killing of a Sacred Deer* (2017), dues pel·lícules que exploren l'humor fosc i estan protagonitzades per Colin Farrell; i Trey Edward Shults, que ha fet quatre pel·lícules amb l'estudi. A24 també ha distribuït pel·lícules aclamades per la crítica dels germans Safdie, Ari Aster i els Daniels que juntament amb Robert Eggers, han passat a ser col·laboradors habituals en les pel·lícules, sèries de televisió i podcasts posteriors de la companyia.

Els dos germans, Benny i Josh Safdie, són dos dels autors en ascens que han donat a llum moltes de les característiques creatives fortament associades amb A24. Els seus thrillers s'ambienten en una estètica crua i nerviosa, amb un

³¹ Qui recentment ha dirigit la guanyadora de 2 premis Oscar: *The Zone of Interest* (2023).

enfocament realista i una narrativa carregada de tensió. El seu primer llançament a través de la companyia va ser el thriller de crim *Good Time* (2017), amb l'ajuda d'una banda sonora distorsionada i no convencional del compositor electrònic Oneohtrix Point Never, la pel·lícula els va establir com uns dels cineastes més desordenats, crus i intensament nerviosos del panorama cinematogràfic. Després d'aquesta consolidació, van ser nominats al Premi de la Palma d'Or al Festival de Cine de Cannes. Després, amb *Uncut Gems* (2019), també distribuïda per A24 en col·laboració amb Netflix, els germans Safdie van reafirmar el seu estil amb una pel·lícula que va posar Adam Sandler en un paper dramàtic diferent dels seus registres habituals.

Robert Eggers s'ha destacat com el gran especialista en recreacions històriques d'A24, a partir d'haver ambientat les seves pel·lícules de terror en altres èpoques. Ja sigui explicant els relats de bruixes del segle XVII a *The Witch* (2015) o explorant els mites sobre faroners del segle XIX a *The Lighthouse* (2019). Eggers s'esforça per narrar aquests relats històrics de manera gairebé literal en entorns que posen la pell de gallina. El que és clau de l'atractiu de les seves pel·lícules és la seva dedicació a l'autenticitat, cosa que demostra que la realitat també pot ser fascinant al cinema.

La parella de directors Daniel Kwan i Daniel Scheinert, altera el to fosc característic de moltes pel·lícules d'A24 amb un toc revitalitzant de comèdia i surrealisme. *Swiss Army Man* (2016), protagonitzada per Paul Dano, un naufrag que es fa amic d'un cadàver, interpretat per Daniel Radcliffe, aquest film té un enfocament surrealista i commovedor sobre la solitud, l'amistat i el sentit de la vida, amb una combinació única d'humor negre i sensibilitat. D'estil semblant, després van dirigir i guionitzar l'última guanyadora de l'Oscar a millor pel·lícula: *Everything Everywhere All at Once* (2022), la cerimònia també els va fer entrega del premi a millors directors. Les dues pel·lícules de Daniels són paradoxalment úniques i atrevides, ja que són capaços d'equilibrar temes arriscats i punts de vista cínics amb un optimisme saludable que fa que les seves pel·lícules siguin tan significatives, a més de ser molt entretingudes.

Quan es pensa en A24, una de les cares més representatives de la productora és la d'Ari Aster, un cineasta que ha contribuït enormement a definir la identitat del cinema de terror de l'estudi. Les seves pel·lícules, ja convertides en emblemes del gènere, han captivat el públic i la crítica per la seva capacitat de barrejar horror psicològic amb profundes dinàmiques familiars. La seva primera col·laboració amb A24, *Hereditary* (2018), ja va suposar un gran èxit; i està centrada en una família que descobreix un sinistre secret després d'una tragèdia. Aquest primer èxit continuava explorant les temàtiques de les tragèdies familiars que ja tant reconegudes en els primers treballs d'Aster, aquest debut va consolidar la seva reputació com a autor de terror. El 2019, Aster va tornar amb *Midsommar*, una proposta radicalment diferent en l'àmbit del cinema de por, que situava l'horror a plena llum del dia en una comunitat sueca aparentment pacífica. En aquesta ocasió, la protagonista es troba atrapada en una relació de parella disfuncional mentre fa front a un dol familiar. Recentment, Aster ha estrenat *Beau is Afraid* (2023), una obra que, tot i mantenir el seu estil característic, s'allunya del terror pur per explorar els límits de la psique humana a través d'una història surrealista i profundament introspectiva. Els seus temes de trauma familiar i dolor són tractats en les seves pel·lícules amb tant d'atenció que l'han consolidat com un dels cineastes més singulars del panorama actual.

Sens dubte, molts d'aquests directors han expressat el seu plaer de treballar amb A24, destacant que col·laborar amb aquesta productora és una experiència fora de l'habitual en el bon sentit. Han ressaltat que la prioritat d'A24 per l'expressió artística i la narració innovadora ha estat clau en el seu èxit, impulsant el reconeixement de cineastes que avui són figures destacades de la indústria cinematogràfica nord-americana. Alguns exemples de directors que van debutar amb la productora són Barry Jenkins amb *Moonlight* (2016), Greta Gerwig amb *Lady Bird* (2017) la qual s'ha consolidat com una de les cineastes més influents d'aquesta generació. També Jonah Hill qui va debutar com a director i guionista amb A24 presentant *Mid90s* (2018), al mateix any que Bo Burnham, conegut per escriure i dirigir la pel·lícula de comèdia de secundària *Eighth Grade*.

Alex Garland, director d'*Ex Machina*, va compartir amb la revista GQ la seva opinió sobre la productora, destacant: "Els fan que funcionin coses que segons els procediments estàndard realment no haurien de funcionar. I no dic que siguin mags. Crec que el que han entès és que hi ha un nombre suficient de persones que volen material més desafiant o diferent. I els apunten."³²

3.2.2 Actors

A24 s'han convertit en l'únic estudi de la història que ha guanyat les sis categories principals als Oscars, consolidant-se com un referent indiscutible en el cinema independent i una plataforma per als actors prometedors que busquen participar en projectes singulars i arriscats. Aquesta productora ha acollit talents emergents i consagrats, d'aquests actors han començat amb èxit en produccions independents d'A24 i, gràcies a aquestes col·laboracions, han pogut expandir les seves carreres cap a projectes de major producció. Aquesta productora ha acollit talents naixents i consagrats, oferint-los l'oportunitat de brillar en les seves produccions.

Mahershala Ali és un dels actors més destacats del cinema actual, amb dues victòries a l'Oscar a Millor Actor de Repartiment. La seva interpretació a *Moonlight*, va ser especialment elogiada per la profunditat emocional que va aportar al personatge, i aquest paper li va proporcionar el seu primer Oscar com actor secundari l'any 2016. Posteriorment, l'any 2018, va obtenir la seva segona victòria en la mateixa categoria per *Green Book*. Així Ali ha guanyat totes les nominacions que ha rebut fins ara, i s'ha convertit en l'únic actor negre a guanyar dues vegades en la categoria de repartiment i el segon després de Denzel Washington a aconseguir dues victòries de manera consecutiva. Aquests èxits no només han consolidat la seva carrera, sinó que també han subratllat la capacitat d'A24 per impulsar actors cap a l'estrellat.

³² Zach Baron. "Com l'A24 Està Alterant Hollywood." GQ, GQ, 9 May 2017, www.gq.com/story/a24-studio-oral-history. Accessed 6 Sept. 2024.

Mahershala Ali amb el seu primer premi per *Moonlight*.³³

A24 també ha treballat amb actors que per més que siguin joves encara s'han posicionat després de treballar amb A24 com a futures promeses del cinema. Anya Taylor-Joy va participar el 2015 a *The Witch*, una de les primeres produccions de terror de l'estudi. La seva carrera va agafar forma amb diversos treballs posteriors, però es pot dir que el primer posicionament el va tenir amb aquesta entrega de Robert Eggers. Timothée Chalamet va rebre atenció mundial l'any 2017 per la seva interpretació en el paper secundari a *Lady Bird*. Aquell mateix any va protagonitzar un altre pel·lícula d'A24 però amb no tant de reconeixement: *Hot Summer Nights*³⁴. Actualment és un dels actors més prominents de la indústria. Un cas semblant va ocórrer amb l'actor irlandès Barry Keoghan, el qual al participar en la cinta de Yorgos Lanthimos, *The Killing of a Sacred Deer* (2017), es va consolidar com un actor a seguir dins la indústria. Aquest paper el va fer continuar en projectes d'alt perfil com *Eternals* (2021) i *The Batman* (2022).

Brie Larson va iniciar la seva col·laboració amb A24 l'any 2013, quan va formar part de l'elenc de *The Spectacular Now*. Tot i això, el seu veritable reconeixement va arribar amb la pel·lícula *Room* (2015), on va oferir una actuació extraordinària que li va valer l'Oscar a la millor actriu. Abans de *Room*, Larson ja era coneguda a la indústria, però no havia obtingut el nivell de reconeixement que aquesta pel·lícula li va proporcionar. Després de la seva

³³ Extret de: https://www.telva.com/celebrities/premios-oscar/album/2017/02/27/58b3711f468aebd9378b4662_5.html

³⁴ Dirigit per Elijah Bynum i Maika Monroe protagonitza el film junt a Chalamet.

interpretació, es va convertir en una de les actrius més sol·licitades de Hollywood, cosa que la va catapultar a grans papers com el de Capitana Marvel a l'Univers Cinematogràfic de Marvel (MCU).

Una altra actriu que ha destacat recentment i que també forma part del MCU és Florence Pugh. El 2019 va protagonitzar el film de terror *Midsommar* dirigit per Ari Aster i produït per A24, consolidant-se com una de les actrius més prometedores del moment. Anteriorment, ella havia debutat amb el drama històric *Lady Macbeth*, però va ser la seva participació amb l'estudi que que va marcar un punt d'inflexió en la seva carrera, això i la pel·lícula de Greta Gerwig *Little Women* (2019).

Mia Goth ja comparteix quatre films amb la productora, això la consolida com una de les actrius joves més expertes en les produccions independents d'A24. Inicialment, havia participat en pel·lícules de directors destacables com Luca Guadagnino i Lars von Trier, però el 2018 va participar en *High Life* de Claire Denis i a partir d'aquí les següents produccions d'A24 on ha participat formen part de la trilogia d'horror de Ti West. En *X* l'actriu interpreta dos papers molt diferents, i a l'spin-off, *Pearl*, estrenada també el 2022, Goth no només va protagonitzar la pel·lícula, sinó que també va coescriure el guió amb el director, mostrant així la seva implicació creativa i el seu talent més enllà de la interpretació. Aquestes col·laboracions han permès a Mia Goth establir-se com una de les figures més prominents del cinema de terror independent dels darrers anys.

També A24 reuneix altres casos d'actors que, malgrat la seva fama mundial, van decidir seguir actuant però aquest cop en cinema independent, i quina millor productora que A24 per iniciar-se en el cinema d'autor. Com, per exemple Willem Dafoe, mundialment conegut per interpretar el personatge de Green Goblin dels còmics a *Spider-Man* de Sam Raimi el 2002. Va endinsar-se en una dimensió més íntima en el gènere del cinema independent amb el seu paper com a gerent de motel a *The Florida Project* (2017) va ser aclamat per la crítica i li va proporcionar una nominació a l'Oscar, de les quatre que ha obtingut al llarg de la seva carrera. Així va demostrar la seva capacitat per brillar en

produccions independents de gran profunditat emocional i no va deixar de banda A24, ja que el 2019 va protagonitzar el thriller psicològic *The Lighthouse* junt amb Robert Pattinson.

Pattinson mateix, també es posiciona com una de les cares més conegudes que ha participat en produccions de l'estudi. L'actor anglès a part de formar part de *The Lighthouse* ha estat anteriorment en *Good Time* (2017), i *High Live* (2018). *Good Time*, dels germans Safdie va suposar un punt d'inflexió per a l'actor, mostrant la seva capacitat per interpretar personatges complexos i allunyar-se de l'estereotip de vampir adquirit des de les seves pel·lícules a *Twilight*. Adam Sandler és conegut per la seva carrera en la comèdia, però la seva col·laboració amb A24 va mostrar una faceta frenètica en el paper d'un joier addicte al joc, guanyant elogis, i va demostrar, igual que Pattinson, la seva capacitat per brillar en drames intensos.

4. Altres estudis independents

Les productores independents que desafien a A24 són un reflex de la diversitat del panorama cinematogràfic actual, tot i això, A24 aconsegueix consolidar-se com un nom influent en el cinema independent per la seva aposta per pel·lícules amb una forta personalitat, sovint atrevides i centrades en narratives úniques. Tot i que l'estudi ha consolidat la seva influència amb pel·lícules atrevides i narratives singulars, altres productores independents també estan guanyant protagonisme, enriquint la indústria amb una varietat d'estils i visions. Algunes es distingeixen per trames complexes i personatges profunds, mentre que d'altres troben èxit amb històries senzilles però amb un estil narratiu molt poderós. Junes, aquestes empreses mostren la cara polifacètica del cinema independent, i suposen una competència per la productora estudiada. Però a la vegada les productores suposen un enriquiment per a la indústria del cinema, d'aquestes noves apostes neixen les idees i l'impuls per crear noves pel·lícules.

A Hollywood, el panorama de productores està en constant moviment, amb nous noms emergents que ràpidament guanyen influència, ja que un èxit condueix a que la productora afavorida aposti per altres projectes. A la vegada, moltes productores desapareixen a causa de fracassos o fallides, ja que el risc financer sempre és elevat. Mentrestant, les grans productores mantenen la seva posició dominant que tant les caracteritza. En algunes d'aquestes grans empreses es pot incloure a Universal Pictures, Sony Pictures, Warner Bros, Paramount Pictures, 20th Century Fox, Walt Disney Pictures, DreamWorks, Miramax, Lionsgate, entre altres.

Les noves productores que es troben en ascens sovint sorgeixen com a resultat de desacords amb les grans empreses o són fundades per antics executius que busquen nous projectes. Moltes han experimentat el seu primer gran èxit en aquesta dècada, tal com A24, fundada els anys 10's. Així, les productores més destacables que han aconseguit guanyar-se una posició de domini a la indústria i tenen un estil semblant al que es pot aquests últims deu anys o les que compten amb més possibilitats de fer-ho pròximament, a part d'A24, són: Annapurna, Blumhouse, STX, Amazon Studios, Focus Features i la nova, Orion.

5. Part Pràctica

5.1 Anàlisi deu pel·lícules

5.1.1 Aftersun

Charlotte Wells ha creat una pel·lícula magnífica, plena de significat. No només els personatges, sinó també l'atmosfera on es desenvolupa, un viatge a Turquia entre Callum i la seva filla Sophie, conviden a l'espectador a reflexionar sobre els petits detalls que, un cop encaixats, revelen el profund missatge que conté. La pel·lícula no destaca per la seva trama, sinó per la manera en què està narrada, a través d'aquests detalls i dels records capturats en les gravacions en VHS fetes per Sophie. Durant una estada de tres o quatre dies a l'hotel on s'allotgen, es revela la senzilla relació pare-filla que comparteixen els protagonistes, aquest vincle sembla enfortir a mesura que l'estiu arriba al seu final, just abans que Sophie torni amb la seva mare. Aquesta relació paternofilial es veu marcada per discussions quotidianes, fruit de la convivència, que aporten autenticitat a la història.

Si parem atenció a en Callum al llarg de la pel·lícula, trobem una sèrie de detalls que tots plegats acaben definint al personatge, com la seva facilitat per adormir-se en llocs inusuals o el seu braç enguixat. Sense dubte, és un personatge confús, però un cop s'interpreten els seus actes, s'aprecia com estava passant per un conflicte intern. L'escena on la Sophie compleix onze anys i li pregunta al seu pare si, a la seva edat, s'imaginava com seria als trenta, es crea un llarg silenci acompanyat per una seca contestació intentant esquivar el dubte. En Callum, havent estat pare tan jove, no esperava la vida que porta, marcada per problemes econòmics i el sentiment de buit que l'envolta. Aquesta tristor persistent el porta a mostrar comportaments depressius, com quan manté l'equilibri sobre la barana del balcó de l'habitació, o quan no s'immuta davant el perill d'un autobús que gairebé l'atropella, suggerint possibles tendències suïcides.

En una de les seves últimes escenes individuals es troba escrivint una carta cap a la Sophie, però mai veiem com li fa entrega. En aquest punt, es fa entendre als espectadors com possiblement és la nota de suïcidi amb la que s'està acomiadant de la seva filla. Amb moments com aquest, la pel·lícula retrata de manera impecable com la depressió no es limita a la incapacitat d'aixecar-se del llit, sinó que implica una lluita constant per trobar la força de voluntat necessària per continuar endavant amb la vida. En el cas d'en Callum possiblement tracta de l'últim viatge que fa amb la Sophie, i per això, el fet de comprar la catifa turca d'alt pressupost es converteix en un record del viatge per a la seva filla, un cop ell ja no hi sigui.

Si el sentiment que més pot representar a en Callum al llarg del film és la tristor, per altra banda, la Sophie es podria representar amb la nostàlgia. Si s'està alerta a la televisió enfocada durant les gravacions de VHS fetes per la Sophie, es pot apreciar un reflex d'una persona. Sobre la meitat de la pel·lícula es descobreix que aquesta persona tracta d'una Sophie adulta que visualitza aquestes filmacions fetes durant el viatge. Ara es descobreix que és mare i té més o menys l'edat que té Calum a la pel·lícula. Raons per pensar que en rememorar aquestes antigues cintes estigui recordant l'essència del seu pare i els records que li queden d'ell.

Es percep clarament que la perspectiva de la Sophie és la que predomina al llarg de tota la pel·lícula. La malaltia mental d'en Callum es presenta de manera molt subtil, cosa que dificulta que l'espectador capti amb claredat el seu patiment, ja que la història es narra principalment des dels ulls de la seva filla. En Callum fa tot el possible per amagar la seva lluita interior per tal que la Sophie no se n'adoni, aquesta barrera emocional no només afecta la relació entre tots dos, sinó que també influeix en la manera en què la Sophie percep el món que l'envolta a una edat plena de transicions a l'adolescència.

En un moment de la pel·lícula la Sophie comparteix amb el seu pare una reflexió molt autèntica: li diu que, quan surt al pati i mira el cel, sap que ell estarà compartint amb ella el mateix cel. En un altre moment de la pel·lícula la Sophie expressa al seu pare una inquietud interna relacionada amb el pas del temps i la seva percepció canviant d'aquest fet. És com si, enmig de deixar enrere l'etapa de la infantesa comencés a ser més conscient de com els dies passen de manera diferent. Ell no sap com respondre i sembla culpabilitzar-se d'haver-hi transmet aquests sentiments qüestionats que la recorren.

Fotograma extret de la pel·lícula.

En aquest fragment d'escena extreta de la pel·lícula, es veu perfectament una representació visual de la seva relació. La Sophie llegint amb tranquil·litat, envoltada per una llum càlida de la làmpada. En Callum, d'altra banda, al lavabo intentant tallar el guix del braç. Sembla estar a punt de plorar del dolor, però no se l'arriba a escoltar per no amoïnar a la seva filla. Aquest estat més la fredor i la poca llum que el rodeja el fa reflectir molt aquest moment concret amb el seu ésser al llarg del metratge.

I arribant al fascinant final, Callum porta la seva filla a ballar la darrera nit del viatge, en tot moment, sona na versió de la cançó *Under Pressure* amb frases amb molt de significat com "This is our last dance" (Aquest és el nostre últim ball). A més del ball, s'intercalen escenes on en Callum apareix il·luminat enmig de la foscor, com si estigués en un rave. En els restants minuts de metratge es veu l'acomiadament entre pare i filla a l'aeroport, en un plà seqüència acompanyat per ara la Sophie adulta, aquests records semblen fusionar-se amb la consciència

del record actual dels esdeveniments. La càmera segueix girant i la pel·lícula acaba amb ell tancant la càmera de vídeo i tornant pel passadís buit a l'habitació fosca en les seqüències rave. Aquesta sembla ser la darrera vegada que la Sophie el veu, i a partir d'aleshores, ella només viure amb els records d'ell.

5.1.2 The Florida Project

En aquesta preciosa producció d'A24 es mostra la cara de la moneda del somni americà on moltes famílies sobreviuen amb escassos recursos per arribar a final de mes. En aquest motel on transcorre tota l'acció es veu el punt de vista d'una mare soltera adolescent, Halley, que viu amb la seva filla Moonee de sis anys. Sean Baker dirigeix aquesta cinta i escriu junt amb Chris Bergoch l'esquinçadora vida que porten mare i filla en un motel situat a minuts de Disney World Orlando. És molt interessant conèixer el contrast entre les famílies que concorren el parc amb les del motel. Aquest desconegut punt de vista protagonitzat per infants, mostren com és l'estiu en un motel habitat per a nens d'estil de vida semblants.

El reconegut actor Willem Dafoe interpreta el personatge d'en Bobby, el gerent del motel. El Bobby, encara que al principi pot semblar un home dur i distant, a mesura que la història avança es descobreix la seva faceta més protectora i atenta amb ells. Això queda clar en una escena on els nens estan jugant i s'apropa un home gran amb una aparença dubtosa. En Bobby, adonant-se de la situació, convida l'home a marxar del recinte, i quan aquest no cedeix utilitza la força per defensar als nens. Aquesta interpretació li va valer una nominació a l'Oscar com a millor actor secundari el 2018.

Sean Baker, el director, és conegut per utilitzar actors no professionals en els seus projectes, una característica que aporta autenticitat als seus films. Aquesta tècnica de càsting és una marca de l'estil de Baker, qui sovint descobreix el talent dels actors a través de xarxes socials o de càstings comunitaris, com és el cas de Bria Vinaite, qui interpreta a Halley, la mare de la petita protagonista. Això es pot veure tant a *The Florida Project* com a altres pel·lícules de baix pressupost, com *Tangerine* (2015), gravada plenament amb un iPhone. Més recentment ha portat la pel·lícula protagonitzada per Simon Rex, *Red Rocket* (2021) i *Anora* (2024).

El títol de la pel·lícula prové d'un dels noms inicials que es van utilitzar durant la creació de Disney World, The Florida Project. L'espai on es realitza, tot i ser colorit i ple de nens, il·lustra un exemple d'aquestes situacions aparentment temporals, com la vida en motels de baix cost, acaben esdevenint permanents. La ubicació també és un recordatori visual de la gran desigualtat que existeix entre la societat nord-americana, on l'èxit d'uns pocs contrasta amb la pobresa d'una gran part de la població. Els nens com la Moonee s'acostumen a la inestabilitat com a norma, sense perspectiva d'una llar pròpia o segura. Es pot arribar aquestes conclusions gràcies a l'ús del punt de vista infantil per narrar una història que, malgrat la seva cruesa, manté la innocència i curiositat pròpies dels infants. Fins i tot, al llarg de la cinta, quan no els toca als nens parlar, es fa ús de plans baixos mostrant-los a ells mentre els adults parlen.

Un dels aspectes més interessant és conèixer l'enfocament de la pobresa per als nens petits, els quals viuen en aquest món sense ser conscient de la situació crítica en la qual es troben. En el cas de la Moonee, aquesta pobresa no és només econòmica, sinó també emocional i social, ja que ella creix en un entorn inestable i es troba acostumada a enfrontar-se a situacions complexes, com la manca d'aliments i d'un habitatge digne. Sovint, és ella qui, acompanyada dels seus amics, s'encarrega d'anar a buscar el menjar sobrant d'una cafeteria. A més, no compta amb l'assistència necessària ni amb el suport adequat per al seu desenvolupament psicològic i emocional, com seria d'esperar per a una nena de sis anys. Amb el final tan devastador plantejat, se li ofereix canviar a una família que sí que li pugui arribar a oferir una vida més decent, però ella clarament no vol renunciar a la seva mare i fuig quan troba l'oportunitat abans de ser donada en adopció.

Amb no tant de protagonisme, la mare de la Moonee es presenta com una figura molt perjudicial per a la seva filla, ja que suposa una mala influència sobre ella. En una escena, li demana a la seva filla que li faci fotos provocatives amb un banyador, imatges que després publica en línia. Quan l'espectador arriba a conèixer els seus propòsits, ho fa des de la perspectiva de la Moonee, que està a la dutxa quan sent una veu desconeguda a l'habitació del motel. Aquest

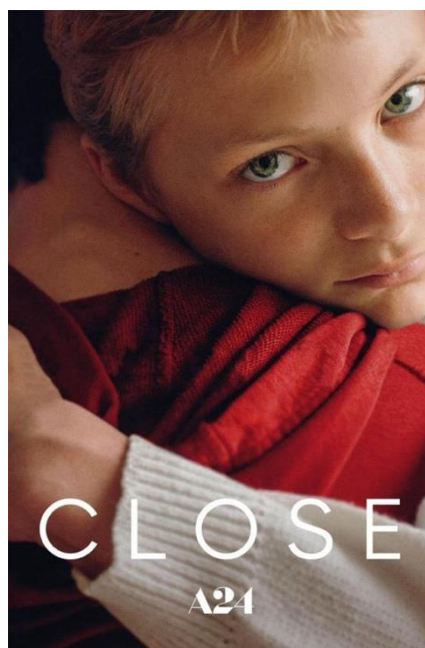
desconegut és el seu darrer recurs per obtenir ingressos, després que la venda il·legal de perfums no li funcioni. Es dona molt poca informació sobre com ha pogut ser el passat de la Haylee per arribar a portar aquesta vida. Els directors van voler deixar de manera intencionada aquesta ambigüitat per mostrar que hi ha milers de situacions que poden deixar a qualsevol en una vida de tan pocs recursos.

El desenllaç s'inicia amb l'arribada dels Serveis Socials, que són cridats per intervenir, obligant la Halley i la Moonee a separar-se. Totes dues queden devastades, castigades per les accions de la Halley amb el treball sexual, fet que la porta a perdre l'única persona que li queda després d'haver perdut a la seva amiga. Per primera vegada, veiem la Moonee plena de tristesa, qui després d'escapar-se va a la seva amiga qui la veu plorar per primer cop, igual que els espectadors. L'amiga la consola amb una última fugida cap a un lloc ideal per elles, Disneyland. Aquesta escapada final és la seva manera habitual de fer front a quelcom quan se senten afeixugades. Ja abans havien escapat a un camp ple de vaques quan no podien anar a Animal Kingdom, o havien provocat un incendi en una casa abandonada, utilitzant aquestes aventures com a vies d'escapatòries plenes de llibertat i diversió.

En aquesta última escena, després d'una pel·lícula plena de duresa i realitat, les dues nenes entren màgicament a Disneyland. Aquesta escena sorprèn l'espectador amb un aire gairebé de somni, que xoca amb el to tan realista utilitzat al llarg de la pel·lícula. No obstant això, l'escena, curiosament es troba gravada amb un iPhone i acompanyada per primera vegada de música de fons, insinua que aquesta escapada al parc és només una fantasia compartida per les nenes. La màgia del final no es dona només per la ubicació, sinó també en els elements amb què es construeix: la improvisació visual i sonora que submergeix l'espectador en l'univers d'il·lusió de les nenes, per acabar la història amb un toc d'innocència enmig de la crua realitat.

5.1.3 Close

Aquesta pel·lícula belga del 2022, és la segona pel·lícula nominada a l'Oscar del director i escriptor Lukas Dhont; en aquesta, se segueix la esquinçadora història de Léo i Rémi, dos millors amics adolescents que van amb bicicleta cada dia cap a l'escola i, al final d'una jornada escolar, sovint un va a casa de l'altre a sopar i a dormir. Però, en iniciar un nou curs, s'enfronten a inquietuds desconegudes i a un desafiament d'identitat sexual que mai havien qüestionat. Les excel·lents actuacions dels protagonistes, juntament amb una fotografia

impecable, aconsegueixen captar amb delicadesa la pressió i els estàndards socials que els envolten. Dhont commou l'audiència amb una narrativa crua, però alhora realista, com es pot veure en escenes inicials, com la dels dos nois corrent per un camp de flors, que reflecteixen la seva relació gairebé fraternal.

El vincle entre els dos amics evoluciona significativament quan, a l'escola, els pregunten si són parella. Léo respon amb un no rotund, mentre que Rémi, el més introvertit dels dos, es queda en silenci. A partir d'aquest moment decisiu, Léo comença a sentir-se incòmode amb el contacte físic amb el seu millor amic. No obstant això, els altres companys de classe no semblen adonar-se d'aquesta tensió, ja que continuen molestant als protagonistes amb aquestes suposicions i fins i tot recorren a la violència per molestar a en Léo en un moment donat. El distanciament entre els millors amics es fa cada cop més notable, però això s'ensenya a la trama de manera molt subtil. En Léo és el que tira millor endavant i busca noves amistats, però, en canvi, en Rémi sembla estar totalment afectat i no accepta en cap moment que en Léo hagi volgut que aquest vincle tan íntim deixi d'existir.

L'escena de la baralla física a la sortida de l'escola, demostra aquest punt d'inflexió entre Rémi i Léo. Aquests discuteixen perquè aquell matí en Léo no ha esperat a Rémi per anar junts amb bicicleta, i, en canvi, ha marxat amb els seus

nous amics. Quan Rémi li demana explicacions s'acaba generant aquesta baralla que ha de ser separada per persones adultes alienes a la situació d'aquest dos. Pot semblar un simple detall pel qual els amics arriben a l'enfrontament, però la seva relació no tona a ser la mateixa.

El film pot ser qualificat de melodramàtic o de "llàgrima fàcil", ja que presenta diverses escenes dures de veure on s'acompanya els personatges en el seu dolor. Tanmateix, està construït de tal manera que alguns elements, com el motiu de la mort d'en Rémi, es perceben a través de la sotilesa i l'ambigüitat, deixant que l'espectador els dedueixi. L'equip directiu deixa que el pes de la història recaigui en les actuacions dels actors, en les seves expressions facials, els seus gestos i els moviments de càmera. La fotografia i els espais seleccionats sovint també reflecteixen els sentiments de les escenes. Per exemple, quan en Léo s'apunta a hoquei sobre gel, un esport caracteritzat per l'ús d'equipament de protecció que crea distància entre els jugadors, això simbolitza el desig d'en Léo de mantenir-se allunyat del contacte físic, en un entorn marcat pel fred i la desconexió.

La mare d'en Rémi, la Sophie, des d'un principi és mostrada com una figura que fa els nens divertir-se i sentir-se lliures. En Léo sempre s'ha sentit agraït per com la família d'en Rémi l'ha tractat, com si fos un més. Aquest, idealitza sovint a la mare del seu amic, i l'adora amb la mirada. Probablement no és una coincidència en l'elecció de càsting que el germà gran de Léo, tenint els cabells i ulls foscos, sembli que podria ser un membre de la família de Rémi. La Sophie guanya protagonisme a inicis del segon acte, a reu del dol que pateix per la mort del seu fill. Close també tracta sobre com l'escola i les dues famílies lidien amb aquest terrible esdeveniment, però principalment s'ensenya com Léo i la mare del seu millor amic es troben diversos cops per no parlar de res en especial, només comparteixen estona junt perquè tots dos troben en l'altre un paper que omple en part el buit de la pèrdua: Léo com a possible fill per a ella, i Sophie com una figura materna per a ell. La devastació i el buit després de perdre un fill és una realitat que poques vegades s'explora de manera detallada en llargmetratges. Per això, hi ha un cert valor en la decisió de "Close" de tractar aquest tema de manera tan directa.

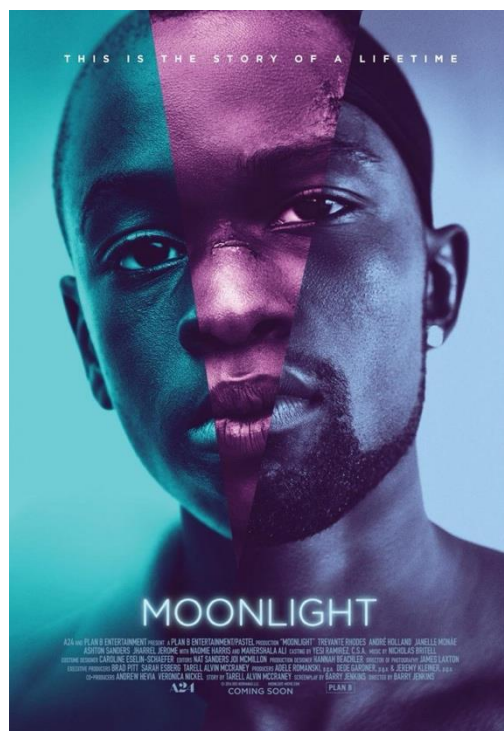
Finalment, Léo decideix sincerar-se i, entre llàgrimes, confessa a la Sophie com va rebutjar el seu fill. Aquesta culpabilització crea una antítesi dolorosa: aquells que, d'alguna manera, han contribuït al teu patiment també es converteixen en el teu consol. En un principi, la Sophie reacciona amb ràbia, ja que ha trobat al causant de la mort de Rémi, encara que no sigui així. Ningú va arribar a comprendre realment pel que passava en Rémi; Léo pressionat pels estàndards es va veure obligat a abandonar tota mena de vincle amb el qual era el seu millor amic.

És molt interessant acabar amb les paraules traduïdes d'un crític de revistes de cinema, Matt Zoller Seitz, qui expressa: "Léo (interpretat per Dambrine) i Rémi (interpretat per Waele) van créixer en petites granges treballades per les seves famílies. Van anar amb bicicleta cada dia a l'escola i, al final d'una jornada laboral, sovint un va a casa de l'altre a sopar i a dormir. El guió de la pel·lícula, de Dhont i el seu col·laborador habitual Angelo Tijssens, caracteritza la relació d'una manera que permet als espectadors superposar les seves lectures; alguns han vist això com una relació codificada per queer (un o tots dos nois són gais, però potser encara no se n'han adonat conscientment), mentre que per a altres, es tracta de com la física innocent i no afectada dels nois més joves que poden compartir el llit sense sentir-se a si mateixos. - Conscient o ansiós i pot abraçar-se, tocar, fins i tot agafar-se de la mà en públic sense sentir-los mirades desaprovadores, tendeix a endurir-se i reconfigurar-se en els tòpics de masclisme heterosexual "cool" o aparentment sense emocions quan es fan grans, i els companys de classe homòfobs condicionats per pares reaccionaris comencen a caracteritzar qualsevol manifestació del comportament anterior com "queer" i, per tant, inacceptable".³⁵

³⁵ Close Movie Review & Film Summary (2023) | Roger Ebert." <https://www.rogerebert.com/>, 27 Jan. 2023, www.rogerebert.com/reviews/close-movie-review-2023. Accessed 4 Nov. 2024.

5.1.4 Moonlight

L'any 2016, A24 va fer història com a productora amb l'estrena d'aquesta obra magistral dirigida i escrita per Barry Jenkins. Tot i que molts desconeixen que forma part del catàleg de l'estudi, el film va rebre l'aclamació de la crítica i es va convertir en el primer amb temàtica LGBTI+ a guanyar l'Oscar a la millor pel·lícula. Va batre altres rècords, com el de ser la primera vegada que una dona negra, Joi McMillon, era nominada a un Oscar en la categoria de muntatge. A més, de l'excel·lent banda sonora composta per Nicholas Britell. Tots aquests factors

sumats a les fabuloses actuacions dels protagonistes porten a terme un increïble treball que consolida aquest nou inici per a l'estudi. La història es divideix en tres actes que mostren els tres salts en el temps que ens mostres l'arribada a l'edat adulta d'en Chiron. Jenkins ha arribat a exterioritzar com aquesta història ha arribat a ser possible per la seva vida tan semblant. Ell va créixer a Miami, en una família composta per tres fills i una mare cocaïnòmana. Ell defensa que part d'això l'ha portat a crear l'èxit que ha esdevingut Moonlight.

Durant el primer acte coneixem en Little, un nen negre marginat que els altres anomenen per aquest sobrenom despectiu. És perseguit pels nens de la seva edat quan coneix en Juan, interpretat per Mahershala Ali. Aquest es converteix en una figura paterna essencial per a ell, possiblement la primera persona que li ensenya a estimar-se i acceptar-se tal com és, a més de fer-lo conscient que ha de ser ell mateix qui decideixi en qui vol esdevenir. No obstant això, en Juan no és un home perfecte, descobrim que es dedica al tràfic de drogues i que és qui subministra substàncies a la mare d'en Little. Aquesta, per la seva banda, exerceix una influència molt negativa sobre el seu fill, tractant-lo amb irresponsabilitat i col·laborant a la formació d'un espai insegur per al creixement del protagonista, però no podem estar segurs encara d'aquesta conducta. En

aquest primer acte en Chiron estableix amistat amb un únic nen qui l'anima a defensar-se i el mateix Chiron li demostra no ser dèbil quan comparteixen en una baralla amistosa.

En una de les escenes més emotives del film, en Little i en Juan, encara en procés de conèixer-se, comparteixen un moment íntim quan aquest últim ensenya al nen a nedar. En aquella escena de la platja, Juan li transmet que no està sol, que la gent negra és present arreu. També li explica un record de la seva infància, quan una dona gran, en veure'l córrer de nit, li va dir que els nois negres semblen blaus sota la llum de la lluna, una al·lusió directa al títol de la pel·lícula.

A mesura que la seva relació evoluciona, descobrim paral·lelismes entre les seves vides. Juan confessa al Little que ell tampoc estimava la seva mare, un detall que reforça el vincle entre tots dos. Juan esdevé una figura exemplar per al nen, que s'obre emocionalment i li pregunta què significa la paraula "faggot", un insult despectiu que rep sovint per part dels nens. Juan, lluny de permetre que aquest insult el defineixi, no el deixa que això el defineixi. Tot i això, en Little es qüestiona com pot arribar a saber si ell és així realment, però en Juan no deixa que es pressioni en saber-ho, ja ho descobrirà. És inquietant veure com els altres nens l'encasellen encara abans que ell tingui l'oportunitat de descobrir i comprendre la seva pròpia identitat. En excepció, Little es fa amic d'en Kevin un nen que qüestiona la debilitat del protagonista quan no el veu defensar-se dels assetjadors que l'agredeixen constantment.

El segon acte porta com a títol "Chiron", el nom de pila escollit per la seva mare al néixer. Suposa l'acte més curt i el punt d'inflexió del personatge ara adolescent, a més que separa al nen del primer acte de l'adult del tercer. Aquí es descobreix que la relació del protagonista amb la seva mare ha empitjorat, aquesta el convida a marxar de casa quan durant un vespre espera rebre una visita. En Chiron acudeix a casa de la Therese, la parella d'en Juan, però aquest ja no és present. La mare fa saber a l'espectador que en Juan ha mort, però el dol per part dels personatges no es troba present i s'arriba a suposar doncs que

amb el salt en el temps ja s'ha pogut patir la pèrdua, però aquesta persona clarament ha suposat una gran àncora per al desenvolupament d'en Chiron.

En aquest acte també ocorre una escena sobre la meitat de la pel·lícula que fa replantejar al personatge, però li dona l'estabilitat d'anar-se formant com a ésser humà. Aquesta escena és la que es troba a la platja, sota la lluna, i apareix el seu amic Kevin. Comparat amb l'escena anterior on ha estat en una platja aquest cop Chiron s'obre molt més al seu amic. Aquest moment privat conclou amb un llarg petó als llavis i una escena sexual molt rellevant per a l'establiment d'aquesta relació amorosa. El protagonista sembla haver trobat algú en qui confiar, però arriba el moment més dur de la història. Un dels abusadors que més assetja a en Chiron, rebent-lo constantment amb cops a la porta de l'escola, desafia en Kevin a colpejar-lo fins a tombar-lo. Aquest cruel "joc" forma part d'un hàbit entre els agressors: humiliar algú per diversió.

L'escena següent, on el nostre protagonista conversa amb una dona de direcció, aquesta li recrimina que no actua com un home de veritat i, davant la seva resposta negativa, ella li respon amb duresa: "Si fossis un home de veritat, els culpables de l'agressió estarien asseguts aquí amb tu. Aquests se sent totalment sol i porta a terme una escena que serà repetida en el tercer acte per la seva versió adulta: la de submergir el rostre en la pica plena d'aigua amb gel. Si es presta atenció als detalls de les samarretes, a l'escena on en Kevin colpeja en Chiron, tots dos personatges porten polos ratllats que semblen gairebé complementaris. En Kevin vesteix un polo de ratlles blau, mentre que en Chiron en porta un de color blanc. En canvi, en Chiron és qui s'emporta el blau, aquest cop fosc, quan el detenen per haver agredit amb una cadira a l'agressor que tants cops l'ha ferit. En Kevin visualitza l'escena portant un polo aquest cop gris i blanc sense color. Les samarretes complementàries en les diferents escenes de violència, demostren la consistència d'aquest vincle ja trencat. L'escena següent, on el nostre protagonista conversa amb una dona de direcció, aquesta li recrimina que no actua com un home de veritat i, davant la seva resposta negativa, ella li respon amb duresa: "Si fossis un home de veritat, els culpables de l'agressió estarien asseguts aquí amb tu". Aquestes paraules potser són les que el porten a actuar amb agressivitat posteriorment.

El títol del tercer acte és Black, l'únic pseudònim que ha triat ell mateix i amb què el Kevin sovint es referia a ell. Aquesta decisió està molt alineada amb les paraules d'en Juan, qui li deixava clar que no s'havia de deixar definir pels altres. Descobrim que es dedica al narcotràfic i que la seva aparença ha esdevingut més ruda i musculosa. A més de la seva feina, porta dos complements que també recorden en Juan: els grills a les dents i l'arracada a l'orella esquerra. L'arribada a l'edat adulta porta a aquest compliment dels estereotips masculins que tant el diferenciaven de petit. Fins i tot quan es retroba amb en Kevin aquest li diu en un inici que no el reconeix, però en Black en mostrar el seu comportament tan tímid que el caracteritza sembla canviar d'opinió. Aquesta tercera part de la història es caracteritza per estar dotada de mots menys espais, ja que quan Black rep la trucada d'un vell amic, en Kevin, passem gran part del tercer acte a la cafeteria on aquest treballa. Abans de l'última escena on en Black surt de casa del seu amic, li confessa que ell ha sigut l'únic que l'ha tocat. En Kevin malgrat que també tenir atracció cap als homes ha sabut adaptar-se a aquella societat en contra de les dificultats identitàries. En aquesta mateixa escena, el veiem vestit amb una samarreta blava, un símbol que evoca els contrastos que ell i en Chiron compartien.

La llum blava és un factor present en tota la pel·lícula, a part de veure-la en escenes importants com en la del segon acte a la platja, el film conclou amb un frame La llum blava és un element constant al llarg de la pel·lícula i adquireix una gran significació narrativa. A més de destacar en moments clau, com l'escena del segon acte a la platja, el film conclou amb una imatge poderosa: ell com a Little a la platja de nit mirant directament a la càmera. Aquest final arriba a fer pensar en cop aquest ésser humà que ha crescut envoltat d'injustícies i maltractaments per la majoria de gent que l'envoltava ha forjat finalment la seva identitat. Ell ara ha aconseguit, gràcies a una màscara que li ha servit per protegir-se, esdevenir l'home que tant desitjava ser.

5.1.5 Waves

Escrita i dirigida per Trey Edward Shults l'any 2019 porta a terme aquesta obra audiovisual després de treballs com *It Comes At Night* (2017) produït, així mateix, per A24. Aquest director, productor i editor de les seves pròpies pel·lícules, tendeix a utilitzar conceptes semblants per al seu estil de films. Les seves històries es doten d'un argument narratiu profund que porta a la reflexió, el seu estil visual amb una banda sonora sempre molt acord amb el qual necessiten transmetre els seus personatges. Aquest drama protagonitzat per joves adolescents narren dos punts de

vista ben diferent, el de dos germans, en Tyler i la Emily. Pot semblar que el film només aborda temes adolescents com la sobreprotecció dins les relacions familiars, el sexe o fins i tot les lesions físiques, però en un moment donat la trama mostra un punt molt més profund que aquests temes poden esdevenir sense ser ben tractats. Shults commou amb aquesta història summament humana i universal, utilitza una fotografia que acompanya aquest clima tropical característic, i una banda sonora impecable amb artistes destacables com Frank Ocean, A\$AP Rocky, Amy Winehouse, SZA, Kendrick Lamar, entre altres.

Waves comença presentant l'espai on es mou el protagonista, establint amb una sèrie de plans una rutina quotidiana que es revela a través d'imatges plenes de dinamisme. Aquestes transiten entre llums de colors que inunden completament la pantalla, immergint-nos en una atmosfera on sembla que estiguem presenciant un somni. En Tyler és un jove atleta que aparenta portar una vida ideal. Manté una bona relació amb els seus pares i la seva germana, amb qui comparteix activitats com anar a missa o fer esport junt amb el seu pare. Això el manté en plena forma física, donat que practica wrestling (lluita lliure professional). A més, té parella i gaudeixen sovint d'anar de festa junts. Però cap

jove resulta ser feliç del tot, en el cas d'en Tyler viu amb la pressió constant del seu pare, qui vol que desenvolupi les millors capacitats per tots.

En determinats diàlegs entre pare i fill, li exposa que ells donat el seu color han de treballar deu cops més que els altres, i li reitera que el motiu pel qual el pressiona és perquè ho ha de fer. A partir d'aquestes interaccions descobrim que el preu perquè en Tyler obtingui èxit en la vida és elevat, i el seu pare és present en tot moment perquè així es compleixi. Això sembla jugar en contra dels principis d'en Tyler quan, en un combat és ferit a l'espatlla. Acudeix al metge, que li recomana fer repòs a causa de la seva lesió. Així i tot, decideix no seguir les indicacions mèdiques, no en diu res a la seva família i continua fent vida normal. Fins i tot arriba a robar pastilles al seu pare per combatre el dolor. En un altre combat, la lesió es complica, i es veu obligat a portar protecció a l'espatlla. Tot i que inicialment sembla mantenir la calma i no mostrar-se enfonsat amb la situació, a la llarga, la lesió acaba afectant-lo profundament. Això el porta a un procés de descarrilament, amb comportaments agressius i la presa de decisions equivocades.

Ara sembla tenir més temps lliure, i durant un retrobament amb la seva xicota Alexis, ella li comunica que probablement està embarassada. Quan l'Alexis es penedeix d'haver intentat practicar un mètode d'avortament, en Tyler reacciona amb una gran fúria, i la situació escala fins al punt que arriben a les mans. Incapaç de buscar suport en res que no siguin les seves addiccions, en Tyler recorre al consum excessiu de sobre estimulants, que sovint el deixen amb vòmits i un profund malestar. És molt probable que el desequilibri que sent no es modifiqui en cap moment, cosa que el porta a presentar-se a la festa quan l'Alexis trenca amb ell. Això succeeix perquè ell no és capaç de mantenir la calma ni d'acceptar la decisió d'ella de continuar amb l'embaràs. La decisió d'accedir a la festa per la seva conta desencadena els següents esdeveniments que perduraran per a tots els personatges presentats fins ara. La forma és que el trajecte d'en Tyler de camí a la festa és mostrada, amb la música a alt volum i la utilització d'una càmera que gira a 365 graus, crea una sensació d'immersió que aconsegueix posar en tensió a l'espectador. El cop propinar per part d'ell a l'Alexis és prou fort per matar-la. *Waves*, o "onades" en català, pot ser interpretat

com una metàfora que fa referència a la història: un error que, com una ona, desencadena conseqüències a llarg termini. Una primera vibració que altera totes les que la segueixen. Aquest acte canvia tots els esdeveniments i després de la sentència el punt de vista protagonista passa a ser el de la seva germana petita.

L'Emily conclou la història del seu germà i, des de la seva perspectiva, coneixem els efectes del delictes. Ella desenvolupa sentiments depressius a causa de la culpa i de l'absència del seu germà. Escenes com quan ella visualitza els comentaris de suport a Instagram de la difunta Alexis mostren el seu punt de vista el qual resulta realment interessant. A través d'aquestes escenes, observem que, tot i que no sembla entendre la conducta del seu germà que el va portar a cometre l'homicidi, al mateix temps percep que la seva família ja no és la mateixa, i se sent profundament sola. La pel·lícula també narra una història de superació emocional a través de l'Emily, la qual esdevé un suport emocional en la seva nova parella, qui l'ajuda a superar aquest punt tan baix de la seva vida. El Luke, per la seva part també lidia amb problemes familiars i potser precisament per això l'entén i l'acompanya en el procés.

En aquesta segona part, destaca especialment la fotografia, que aconsegueix submergir l'espectador en l'estat emocional de l'Emily i, a mesura que avança el film, gairebé esdevé un personatge més. L'elecció de colors i espais contribueix a definir l'atmosfera tan característica del sud de Florida i reforça la personalitat única de la pel·lícula. Un exemple especialment significatiu és l'escena en què l'Emily acompanya el seu pare a pescar. Aquesta seqüència, carregada de simbolisme, ens permet entendre com l'Emily afronta la detenció del seu germà. Encara que no el perdona, no pot evitar sentir-se culpable, ja que era a la festa i, en certa manera, podria haver evitat els fets. El pare, per la seva banda, també pateix profundament per la situació i experimenta una sensació de desbordament amb la mare. Tanmateix, en aquesta part de la història, no percep el seu fill com un monstre, sinó com un ésser humà que, en la seva arrogància, havia jugat a ser invencible. Aquesta perspectiva afegeix una complexitat emocional que enriqueix la narrativa del film.

5.1.6 Past Lives

Aquest film va representar un èxit rotund dins del cinema independent quan, el 2023, Céline Song va debutar amb aquesta història sobre l'amor i els vincles que aquest implica. Però es va donar a conèixer millor amb les seves dues nominacions a l'Oscar. Tot i que Song no la considera una autobiografia, certs elements de la seva vida semblen reflectir-se en la pel·lícula, fet que contribueix a la seva profunditat i realisme. La història es percep com devastadora perquè es construeix a partir de moments significatius en què els protagonistes

interactuen a través de diàlegs carregats d'emoció i intimitat. Aquests es desenvolupen en escenaris que conviden l'espectador a reflexionar sobre la complexitat de la vida i les decisions que condueixen els personatges cap a aquests destins separats.

La primera escena ens mostra els tres personatges principals en un bar de copes. La Nora està submergida en un diàleg en coreà amb el seu amic de tota la vida, Hae Sung, però no és conscient que es seu marit, al seu altre costat, es queda aïllat de la conversa donada la diferència d'idiomes. Aquest moment, que es revela més tard a la trama, comença amb la curiosa visió de dos individus al bar tractant de desxifrar quina pot ser la relació entre aquest tres personatges. La seva curiositat marca l'inici d'una narració que ens transporta al passat, explorant l'inici d'aquesta relació tan apasionada entre la Nora i el Hae Sung.

La Nora és una nena de dotze anys que sent una profunda estima pel seu amic Hae Sung, amb qui comparteix el camí cap a l'escola gairebé cada dia. Entre converses innocents i somriures tímids, el vincle entre tots dos comença a prendre una forma especial. No obstant això, aquest vincle es veu truncat quan la família de la Nora anuncia que han de mudar-se al Canadà. Aquesta notícia, que marca una separació ineludible, arriba just quan els primers indicis de

sentiments més profund comencen a emergir entre ells. En una última oportunitat per passar plegats una estona extraescolar, organitzada per la mare de la Nora, l'espectador viu diferent aquest moment. Sap que serà de les últimes oportunitats perquè els nens passin temps junts abans del comiat. La innocència d'Hae Sung li impedeix comprendre que aquell dia serà el seu últim moment amb la Nora. El comiat definitiu és sec per part d'ell donat el sentiment inesperat sorgit a reu de la sobtada notícia. La directora, en canvi d'un diàleg trist i apassionat es limita a la utilització dels plans les diferents direccions i la distribució dels colors per reflectir aquesta situació sentimental.

Fotograma de la pel·lícula.

Transcorren dotze anys en els quals els protagonistes no comparteixen cap mena de contacte. Hae Sung s'allista a l'exèrcit per després estudiar enginyeria a Seül, i la Nora viu a Nova York buscant l'èxit en l'ofici de l'escriptura. Reprenen el contacte per casualitat a través de la plataforma Facebook i es posen al dia a partir de videotrucades. Per més que a partir d'aquestes trucades esdevenen propers, contrarietats com la zona horària o l'oposició dels paisatges fa recordar a l'espectador la gran diferència de vides que porten. Aquests factors també semblen fer veure a la Nora la distància física establerta, ja que pren la decisió de tallar la relació. Aquest consisteix en el segon adeu que es donen els personatges, després d'acomiar-se de petits. Si en un primer cop no quedava més remei donat que els factors eren externs, aquest cop els factors interns trenquen la relació. Però la decisió que el seu punt de maduresa atès que es troben en una condició que no pot avançar a més.

Resulta tràgic descobrir, des del punt de vista d'ell, que estava disposat a sacrificar molt més que ella per preservar el seu vincle. No obstant això, les circumstàncies no li permeten mai portar a terme aquest sacrifici. Igualment, ell estableix afinitat amb una noia de Corea, mentre ella coneix a un escriptor que acaba esdevenint el seu marit. A partir dels plans complementaris veiem que ambdós intenten substituir el buit que l'altre omplia. La Nora comparteix amb l'Arthur, el seu futur marit la metàfora del títol, la qual consisteix en una paraula en coreà *In-Yun*, significa destí. Però s'utilitza per a les relacions personals, aquelles connexions que s'han trobat en el present però pertanyen a vides passades. Arriba a dir que si dues persones es casen és perquè han passat 8000 vides i capes de *In-Yun*, és a dir, freqüents entre aquestes dues ànimes.

Durant el tercer retrobament, quan en Hae Sung viatja a Nova York trobem finalment plausible la química d'aquesta parella que mai ho ha arribat a ser realment. Genera sentiments oposats el fet que ella ara es trobi casada i trenca amb tota mena de clixé que dintre d'aquest triangle amorós ella no deixi al seu marit nord-americà per viure el seu somni de petita. Però la pel·lícula ens ensenya a deixar el posicionament de costat quan es refereix a en Hae Sung o l'Arthur. D'una banda, es percep clarament la intensa connexió emocional entre els protagonistes, que sembla gairebé inevitable. D'altra banda, moments com l'escena inicial al bar de copes fan que empatitzem amb l'Arthur, un personatge que obre aquest món a la Nora perquè pugui prioritzar els seus somnis actuals i no quedar atrapada en els somnis de quan tenia dotze anys.

Encara que, en essència, és una història d'amor, *Past Lives* explora molt més enllà del desig romàntic i les preguntes incòmodes. La creadora també presenta l'oportunitat d'expressar els sentiments sobre l'experiència immigrant. En un moment del film l'Arthur dolgut, li diu a la Nora que hi ha cops que la sent parlar en somnis, però ho fa en coreà. Això el fa sentir distant i pot consistir en un motiu més per defensar que l'essència de la Nora és aquesta vida passada que comparteix amb en Hae Sung. L'adeu final de la Nora i el Hae Sung suposa el desenllaç d'un relat que ha durat tota aquesta vida, però ha estat lluny de consistir una història d'amor possible.

5.1.7 20th Century Women

Considerada una de les millors pel·lícules escrites i dirigida per Mike Mills, l'acció té lloc a Santa Bàrbara, Califòrnia, durant l'estiu de 1979, un moment de canvis socials i culturals profunds. 20th Century Women és una pel·lícula commovedora i íntima que explora les complexitats de les relacions humanes, centrant-se en la vida d'una mare i el seu fill adolescent. Amb l'absència del pare d'aquest, en Jamie, de quinze anys, es troba en una etapa complicada. La Dorothea, una dona independent i de caràcter bohemí, s'enfronta amb dificultats per

connectar amb el seu fill donada la seva diferència generacional esdevinguda perquè el va tenir amb quaranta-un anys. Aquesta decideix recórrer a dues dones joves per oferir-li el suport i la guia que ell necessita. Aquestes dues dones són l'Abby interpretada per Greta Gerwig i la Julie portada a la vida per Elle Fanning. Les noies conviuen principalment amb mare i fill en la casa on la Dorothea té com a inquilins a part de l'Abbie, el William, l'única figura masculina. Tots plegats contribueixen al creixement emocional i personal d'en Jamie, mentre també s'enfronten als seus propis reptes.

Aquestes dones estan unificades per la manera en com els homes les han defraudat en la seva vida personal i a escala social, però la manera en què busquen sortir d'aquesta decepció general i com hi reaccionen és molt diferent. L'Abbie és una fotògrafa d'art de vint-i-quatre anys, supervivent del càncer i amb els cabells tenyits a l'estil Bowie. La Julie és una dona jove que té una sexualitat oberta i desitja amb força els homes, però se sent menys còmode sent emocionalment íntim amb ells. De bon principi, aquestes dues podrien actuar com a germanes del Jamie, a excepció de l'Abbie qui el veu com un millor amic amb qui, per més que ell ho vulgui, no es vol involucrar sexualment.

El film comença amb el cotxe de la Dorothea cremant-se quan està junt el seu fill al supermercat. Aquests truquen als bombers i ella recorda que és el cotxe que els hi va deixar el seu home i consisteix en el vehicle amb el qual van tornar de l'hospital quan en Jamie va néixer. Després d'observar la celebració de l'aniversari de la Dorothea coneixem la seva història. De jove, va intentar ser pilot d'exèrcit durant la Segona Guerra Mundial, però es va haver de conformar a ser la primera dona dibuixant d'una empresa de Califòrnia. És una dona independent i de fort caràcter quan es tracta de portar la raó, però alhora es troba atrapada entre dues èpoques. Arriba a veure en el seu fill nous valors que se li escapen, com per exemple l'àmbit de la música. Ella troba que les bandes de rock que el seu fill escolta no transmeten l'art que 'la música de veritat' sí ho fa.

En un moment donat de la trama, la Julie li fa saber al Jamie que ha tingut relacions sense protecció i li preocupa poder haver-se quedat embarassada. Amb això, coneixem el passat de la Julie, nascuda només dos anys abans que en Jamie. La seva mare és psicòloga i la força a participar en les seves teràpies comunes, a més, viu amb la parella de la mare i filla d'aquest. L'endemà en Jamie acompanya l'Abby al metge, on li donen la bona notícia que està lliure del càncer. Tot i això, li comuniquen que tindrà moltes dificultats per quedar-se embarassada quan ho desitgi. Al llarg de la pel·lícula, l'Abbie introdueix en Jamie a clubs de música punk i li dona literatura feminista per llegir.

Al Jamie, el fet d'estar envoltat de dones amb vides complicades, l'ajuda a tenir un cert enteniment sobre les experiències femenines, els seus cossos, i la seva manera de veure el món. Els esdeveniments que viuen les tres protagonistes tenen un fort impacte en ell: les visites mèdiques i el que aprèn dels llibres feministes de l'Abbie, l'ensurt pel possible embaràs de la Julie i el procés d'envelliment de la Dorothea. Tots aquests fets porten en Jamie a estar disposat a continuar escoltant i a donar importància a temes fonamentals per a les dones del seu entorn. Així és com comença a comprendre millor les experiències femenines, els seus cossos i les seves maneres particulars de veure el món.

Un dels aspectes més destacats de la pel·lícula és la seva capacitat per evocar una època concreta sense caure en el sentimentalisme. El director de fotografia Sean Porter utilitza moviments subtils de càmera, com l'aproximació lenta cap als personatges asseguts al voltant de la taula o la retirada a través dels marcs de les portes, per transmetre la sensació d'un record reconstruït. Aquesta tècnica sembla representar la perspectiva d'en Jamie en un possible futur, recreant moments significatius com es preguntés sobre aquell record concret. Mills també fa ús de fotografies d'arxiu amb una veu en off per crear una connexió amb el passat mentre manté la perspectiva contemporània del públic. El 1979, com es mostra a la pel·lícula, és un moment de transició: la cultura punk i els valors progressistes coexisteixen amb les ombres d'una nova dècada marcada pel reaganisme i el capitalisme global. Aquest context no només actua com a teló de fons, sinó que també influeix en les dinàmiques dels personatges i reflecteix els canvis socials i ideològics de l'època. Així, la pel·lícula no només captura un moment concret del temps, sinó que també aclama la humanitat imperfecta que veiem a través dels personatges.

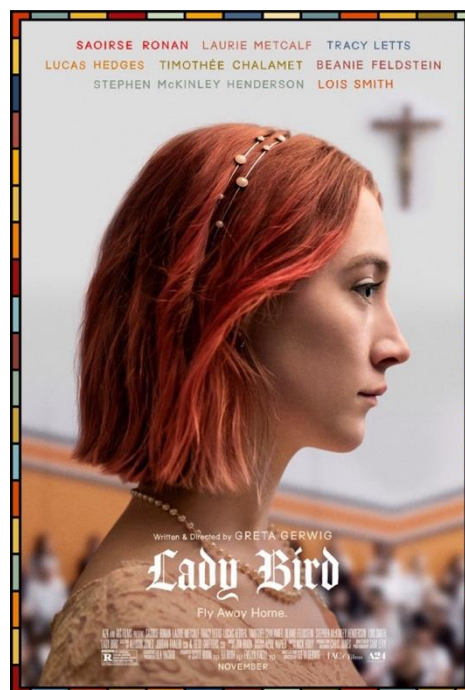
La pel·lícula va finalitzant amb una mena de clímax on la Julie i el Jamie s'escapen. Els sentiments sorgeixen i realment descobrim com la Julie no vol que ell, igual que amb els altres homes amb qui té relacions, només la vegi com algú amb qui tenir sexe casual. Quan la seva mare el troba, s'enfronta a ell i li confessa que no vol que acabi com ella, atrapada per les expectatives i limitacions de la societat. Aquest moment d'honestedat la fa reflexionar: la fórmula per criar el seu fill ha de ser diferent dels cànons imposats, allunyada d'expectatives rígides i generalitzacions.

Finalment, els personatges es revelen a través de les seves pròpies paraules, compartint com evolucionaran les seves vides. La Julie decideix traslladar-se a Nova York, on perd tot contacte amb en Jamie. Més tard, troba l'amor a París, s'hi instal·la i pren la decisió de no tenir fills. L'Abbie, en canvi, escull quedar-se a Santa Bàrbara, on obre un taller de fotografia i es casa. Tot i els pronòstics mèdics que ho feien improbable, aconsegueix tenir dos fills. En William es trasllada a Arizona, on obre un taller i continua amb la seva vida. La Dorothea, finalment, compleix el seu somni de pilotar un avió, troba l'amor una altra vegada

i es torna a casar, però acaba perdent la vida a causa d'un càncer provocat per la seva dependència al tabac. En Jamie, anys més tard, té un fill a qui, quan arriba el moment, intenta explicar qui va ser la seva àvia. Amb un guió ple de sensibilitat i una direcció magistral, *20th Century Women* es converteix en una reflexió poderosa sobre la maternitat, l'amistat i el llegat emocional que deixem en les persones que estimem.

5.1.8 Lady Bird

Va suposar el debut com a directora de Greta Gerwig i és considerada una de les millors cintes de cinema independent que tracten sobre el *coming of age* (la majoria d'edat). A més de ser un dels majors èxits de la productora quan es va estrenar, va suposar importants nominacions als premis de l'Acadèmia concretament cinc, a més de guanyar dos Globus d'Or, un a la categoria de millor pel·lícula comèdia o musical. Saoirse Ronan encarna a Christine McPherson o com ella prefereix que la nomenin, Lady Bird, la qual està a punt

d'acabar l'últim any d'institut i somia en marxar lluny de Sacramento per començar una nova vida a la universitat. Amb un fort caràcter que sovint la porta a desafiar el sistema catòlic de l'escola, Lady Bird viu amb intensitat els conflictes propis de l'adolescència, en especial amb la seva mare i la realitat econòmica que limita els seus somnis. La pel·lícula subratlla la transformació de la protagonista mentre deixa enrere l'adolescència i s'encamina cap a l'edat adulta.

Només iniciar el film, és presentada una escena inicial on mare i filla dormen estirades al llit, cara a cara. Aquest primer missatge visual ens suggereix com Lady Bird és un reflex, gairebé un duplicat, de la seva mare. Durant moltes escenes al llarg de la pel·lícula s'aprecia sovint com les eleccions visuals aconseguen transmetre significats profunds que van més enllà del que ens ofereixen els diàlegs. En aquesta escena introductòria, també es percep que, malgrat les tensions i desacords que marcaran la relació entre mare i filla, totes dues comparteixen una essència comuna des del principi. Aquesta història aparentment senzilla adquireix una gran profunditat gràcies a la seva posada en escena, filmada amb sensibilitat i amb un profund amor pel cinema.

En una segona escena al cotxe, coneixem millor la relació entre la mare i la protagonista, aquesta última no sembla mostrar molt d'interès en els assumptes

econòmics que fa a la família trontollar. Des d'aquí coneixem els interessos de Lady Bird que són anar a una universitat lluny de Califòrnia i escapar del seu entorn actual. Això genera una discussió en què la mare acusa Lady Bird de no valorar el que té. La tensió acaba amb l'escena quan, en un gest impulsiu, Lady Bird obre la porta del cotxe i salta mentre el vehicle es troba en moviment.

A part de tractar amb la relació maternofilial, Lady Bird troba suport en el seu pare, amb qui sembla entendre-la millor, aquest accepta proporcionar-li l'ajuda financera necessària per poder cursar a la universitat que desitja. També, Lady Bird compta amb la seva millor amiga Julie, qui l'acompanya a apuntar-se al grup de teatre. Allà coneix a en Danny amb qui desenvolupa una relació sentimental. Aquest noi sembla tenir la vida catòlica perfecta, a més de tenir una família adinerada i una àvia que viu en la casa somiada de Lady Bird. Tot i això, un dia Lady Bird el descobreix amb un noi. Aquest fet la deixa desconcertada, però no la priva de mantenir el secret que, ara el seu amic Danny, li demana que mantingui. No només troba que ha fracassat en el terreny amorós, sinó també pel fet que el seu pare ha perdut la feina, i no és acceptada en les universitats on s'havia inscrit.

Malgrat aquests obstacles, Lady Bird intenta trobar el seu camí enmig dels reptes personals i socials que afronta, com quan decideix ajuntar-se amb la noia popular després d'una distanciació amb la seva millor amiga Julie per apropar-se al noi que li interessa. Es mostra, per tant, com aquesta figura de la noia popular no és idolatrada sinó només una via per arribar a un dels objectius de Lady Bird. Aquests moments formen part del viatge cap a l'autodescobriment, ple d'errors, i moments que la fan recapacitar.

Lady Bird tracta amb moltíssims temes on un jove es podria sentir identificat. Aquest fet és conseqüència d'una excel·lent producció en el moment de construir el personatge. Lady Bird no consisteix en una noia establerta a partir dels canons socials. És egoista, problemàtica i a vegades es mou pels sentiments impulsius, però aquest és el punt fort de la pel·lícula, mostrar que tot i arribar a la maduresa d'edat, es continuen cometent errors, ja que és part del procés de creixement personal.

Un bon exemple d'aquesta dinàmica és l'escena del vestit per a la festa de graduació, on Lady Bird busca desesperadament agradar a la seva mare i obtenir la seva aprovació. També hi ha un moment clímax en què totes dues, malgrat les seves diferències, s'expressen sincerament quant s'estimen. Aquestes escenes mostren de manera natural com l'atenció i l'afecte d'una mare són coses que mai es volen perdre.

El desenvolupament del personatge de Lady Bird culmina quan arriba a estimar sincerament a la mare i reconeix el paper essencial que aquesta relació ha tingut en la seva vida. Alhora, el film explora com aquest vincle defineix una gran part de qui és Lady Bird i com, sense la seva mare, no seria la persona que és. Això es veu reflectit també en el seu sentiment de nostàlgia cap a Sacramento, una ciutat que sempre havia volgut deixar enrere però que al final descobreix que forma part essencial de la seva identitat.

A mesura que Lady Bird fa el procediment per madurar, el film retrata amb gran sensibilitat el procés dolorós però inevitable d'acceptar que cal deixar enrere aquesta relació tal com es coneix quan una persona creix i busca la seva pròpia independència. Aquest equilibri entre l'amor i el desig d'allunyar-se per trobar el propi camí és exactament el que Lady Bird està vivint, reflectint un viatge d'autodescobriment que resulta profundament humà i universal.

5.1.9 The Farewell

Lulu Wang va portar a terme aquesta cinta després del vot de confiança del productor Chris Weitz i la seva promesa de mantenir-la autèntica. Així es va fer possible la seva estrena al Festival de Cinema de Sundance l'any 2019. Tal com la història de la directora, una nord-americana nascuda a la Xina, trobem a la Billi (Awkwafina) qui viu a Nova York i decideix tornar a la Xina, a la seva ciutat natal. El motiu pel qual ho fa és donada la malaltia de la seva àvia, o com ella l'anomena Nai Nai. Així és com coneixem a aquesta família xinesa tota plena de diferents valors i motivacions, però tots disposats a ocultar-li a la Nai Nai el seu càncer terminal.

L'elecció visual és possible gràcies a la cinematògrafa Anna Franquesa Solano, amb qui s'esdevé una excel·lent composició visual que acompanya la història. Com l'exemple del primer tram del film on la Nai Nai parla per telèfon amb la neta davant d'una mena de quadre d'un paisatge. Encara que es trobi en un espai fred com l'hospital els elements naturals només esdevenir la primera escena, fan del film un treball únic i mesurat.

Billi ens introdueix en la seva vida a partir de la trucada amb l'àvia, que li menteix dient que és a casa de la seva tieta quan en realitat és a l'hospital. Sense saber-ho, en un moment de la conversa, Billi també diu una mentida, excusant-se amb què estava parlant amb una amiga, quan en realitat estava parlant amb una recollidora de signatures. Billi ens endinsa en la seva vida amb una trucada a l'àvia, que li menteix dient que és a casa de la seva tieta quan en realitat és a l'hospital. Sense adonar-se'n, en un moment de la conversa, Billi també diu una mentida, excusant-se amb què estava parlant amb una amiga, quan en realitat estava parlant amb una recollidora de signatures. Aquest inici es pot relacionar amb la notícia que la Billi acaba accedint a ocultar a l'àvia, totes aquestes

mentides no tenen un propòsit tòxic o egoista, al contrari, en el fons es busca no generar preocupació a l'altra.

Quan la Billi sopa a casa els seus pares, veiem una escena on el pare narra un acudit. Consisteix en una notícia que, per no dir-la sense escrúpols, cal fer ús d'una introducció per preparar a l'oient de l'estat de xoc en rebre la desgràcia. Aquest acudit serà referenciat quan la Billi s'enfronta a la seva mare perquè aquesta no vol que l'àvia se n'assabenti. Els pares d'ella, en un principi, no es troben d'acord que aquesta torni a la Xina, però, tot i això, ho fa. Malgrat haver viatjat per passar temps amb la seva àvia, com aquesta no es pot assabentar del motiu, celebren amb l'excusa la boda del seu cosí. Tot i això, se li fa molt difícil preexistir en la mentida, sumat el fet que a tota la família troba normal la notícia oculta. Aquests és un dels factors que mostren les diferències culturals entre Orient i Occident tan ben presentades al llarg del film.

La cultura tradicional xinesa dona prioritat a les relacions interpersonals per sobre dels drets individuals, situant la família com a eix central de la vida. En canvi, a molts països occidentals, especialment als Estats Units, l'èmfasi recau en l'autonomia personal, reflectint principis de llibertat i autorealització. A *The Farewell*, aquesta diferència cultural, entre moltes altres, és comentada en alguns moments. La Billi, tot i haver nascut a Changchun, li costa sovint completar el seu lèxic en xinès. Aquesta dualitat cultural no només genera conflictes interns en ella, sinó que també posa de manifest les tensions entre els membres de la família, que afronten de maneres diferents el dilema de protegir a la Nai Nai de la veritat sobre la seva salut.

En una escena on la Billi i la Nai Nai es troben al carrer, l'àvia d'aquesta es troba fent exercicis semblants al thai txi, quan la neta s'uneix. Resulta un moment rellevant, ja que és la primera escena on àvia i neta es troben soles, compartint un moment juntes. Més endavant, hi ha un altre moment que junt amb aquests estiraments que poden semblar divertits, constitueixen part del gènere humorístic del film. Nai Nai supervisa el càtering de la boda i, tres dies abans de la celebració, descobreix que, en lloc de llagostes, tenen per servir crancs. Altres escenes destacables són la sessió fotogràfica entre els promesos. La Nai Nai

verbalitza la seva falta d'empatia amb la núvia, ja que no la troba part de la família. El que no sap és que forma part del complot que s'acabarà realitzant.

En un moment donat on la família torna a l'hospital, la Billi i un metge format als Estats Units discrepen sobre si cal dir la veritat a Nai Nai, mostrant el contrast entre els valors de cada cultura. La pel·lícula aprofundeix en temes universals com els conflictes generacionals, la importància de la tradició, l'experiència dels immigrants, la pèrdua inevitable d'éssers estimats i la preparació d'aquests per sobreportar-ho són molts dels aspectes que la pel·lícula utilitza per transmetre com a missatge de reflexió.

Encara que no arribem a presenciar la mort de la Nai Nai, la pel·lícula ens ofereix una escena profundament colpidora amb el seu acomiadament amb la Billi, aquesta la veu a través de la finestra del cotxe. Aquesta imatge, carregada d'emoció, esdevé un moment clau que subratlla la inevitabilitat de la pèrdua i l'enorme pes emocional que porta. Tant la Billi com la seva mare es veuen superades per la tristesa, deixant escapar llàgrimes que evidencien el profund vincle que les uneix amb la Nai Nai. En particular, veure com la mare es deixa portar per les llàgrimes té un impacte especial, ja que trenca amb la rigidesa emocional que havia mostrat en escenes prèvies, especialment en les converses entre ella i la Billi. Aquest moment és molt dur de veure, pel fet que l'àvia, amb la seva innocència, creu que els tornarà a veure, i això reflecteix el dolor profund que sovint acompanya les relacions humanes.

5.1.10 A Ghost Story

David Lowery el 2017 dirigeix i escriu aquesta història sobre l'amor, la mort i ambdues maneres d'interpretar aquests conceptes. Per més que es presenti una trama molt senzilla i simple, el nivell de reflexió al que la cinta porta a l'espectador és el veritable motiu pel qual donar-li una oportunitat. La pel·lícula trenca amb el rol d'un film de terror, atès que per més que hi apareguin elements fantàstics com els fantasmes es fa des d'una perspectiva protagonista. També, es troba narrada amb un silenci característic, acompanyat per una

posada en escena que acompanya a la perfecció la soledat dels sentiments amb els espais. El diàleg, per tant, passa a un segon pla i cobra molt més de protagonisme la solitud i la senzillesa en la narració.

Ens centrem en la història d'una parella que a part de la seva història d'amor només coneixem d'ells les seves inicials, C (Casey Affleck) i M (Rooney Mara). Viuen en una casa envoltada de camp i de cases veïnes allunyades de la ciutat. C i M, porten una vida tranquil·la, C és compositor i desitja quedar-se a casa, mentre que M busca un nou habitatge on mudar-se. Malgrat no estar expressat obertament, això genera una petita tensió entre tots dos. Tot i això, continuen compartint moments íntims com per exemple quan ella explica la seva tradició de cada cop que es muda de casa deixar una nota amb records d'aquelles llars. Enmig de la nostàlgia senten sorolls estranys que els fan vacil·lar, però continuen amb les seves vides fins que de sobte, C mor en un accident de cotxe. M arriba al dipòsit de cadàvers per identificar el cos, que reposa sota un llençol blanc. M, destrossada, però amb cara impassible, marxa i, uns moments després, C fa el mateix, embolicat amb el llençol, emulant la idea del fantasma clàssic que tenim de nens, amb dos forats negres per ulls i un curiós pas bufat allà per on passa.

A partir d'aquí el rumb de la història passa a tenir i conèixer el punt de vista del fantasma i no de la persona que lidia amb la pèrdua. En arribar a la casa on habitava, C impregna les habitacions amb la seva presència i es limita a deambular al voltant de la seva dona mentre aquesta, qui no el veu, afronta el dol per la seva pèrdua. Des de la finestra de la casa veïna, observa un altre fantasma amb qui sembla entendre's i que, tal com ell, sembla comprendre que el transcurs del temps es percep d'una manera molt més accelerada que per als vius. El temps entre ells és tan diferent que un dia veu que la M convida un altre home a la casa. Això, tot i estar mort, el fa desenvolupar sentiments de gelosia. Ella mai l'arriba a reemplaçar, ja que sovint recorda instants abans de l'accident, i fins i tot, escolta música composta per ell. Aquest vincle d'unió serveix per reviure els moments compartits i l'ajuda a ella a recordar el seu estimat.

La història fa un gir quan la decisió de M de mudar-se finalment es fa autèntica, tal com havien discrepat temps enrere. Si es fa memòria d'un dels moments de la parella quan encara era junta, M compleix el seu costum en deixa una nota amagada entre les parets de la casa. Quan en C intenta fer-se amb la carta i no ho aconsegueix li pertoca observar les famílies que habiten a aquella casa a on a ell li ha dolgut tant deixar records enrere. Amb les seves característiques de fantasma intenta espantar els altres integrants de la casa fins que aconsegueix espantar-los i, finalment, expulsar-los de la seva llar. Però donat el transcurs del temps, és inevitable la instal·lació d'altres inquilins a la casa. I és en una festa d'algun dels habitants quan es destaca un dels pocs diàleg del film, on un home fa una reflexió sobre l'existència humana i com aquesta impedeix que perduri una memòria nostra lluny dels objectes i les persones.

L'habitatge es torna a queda sense inquilins, aquest cop abandonat, C intenta de nou extreure el full que M havia guardat entre les parets. Quan finalment sembla fer-se amb el paper, les dues cases del veïnat cauen a terra. El veí fantasma sembla haver arribat al seu final donada la seva desaparició sota el llençol. A partir d'aquest moment, C emprèn el seu camí per l'espai temporal. Veiem com l'habitatge tirat avall és ara un edifici ple de treballadors pels quals C deambula sense rumb.

Un dels aspectes més particulars de la pel·lícula és l'elecció de mantenir-lo cobert amb un llençol durant gran part del film. Aquesta forma de fer-ho suposa una simplificació de la forma en què els nens s'imaginen els fantasmes. El llençol priva el protagonista de la majoria dels recursos habituals per expressar emocions. Per tant, el personatge s'acosta més a una interpretació teatral, on els gestos són més significatius que les paraules. Per exemple, transmet sorpresa, tristesa o ira mitjançant la manera com mou el cap i les espatlles o amb la rapidesa amb què es gira. Aquesta limitació genera una relació diferent entre el personatge i l'espectador, que tendeix a projectar-se en C de la mateixa manera que ho faria amb una nina o un peluix. Això permet evocar emocions senzilles però profundes, un element clau en l'essència emocional de la pel·lícula.

Tot i pensar que aquest pas cap al futur pot significar el final d'en C, la realitat és que fa un salt al passat d'aquell mateix indret. És a dir, ha passat tant de temps que ara es troba en un espai pertanyent al passat. Observa a una família vestida d'època en el terreny esperant que la casa sigui construïda. Però abans que això succeeixi, tota la família mor per un atac en l'època tan complicada on es troben. Arriba a passar tant de temps que C s'observa a ell mateix i a M entrar a la casa per primer cop. Veu exactament els moments que va compartir amb la parella temps enrere, però aquest cop ho viu sense poder-se involucrar. Finalment, donada la repetició dels esdeveniments, en C d'aquell espai-temps mor i s'observa a ell mateix en forma de fantasma. Aquest cop, amb un desenllaç proper per al protagonista, llegeix per fi, la carta que M havia deixat i just quan ho fa desapareix de sota el llençol, tal com ho va fer el veí i ho farà el seu nou fantasma.

5.2 Comparativa

En aquestes deu pel·lícules que s'han estudiat a fons, es troben certs elements propis de la filmografia d'A24. El lector, a partir d'aquests anàlisis notarà una minuciosa descripció dels detalls que han pogut ser ignorats durant la visualització dels films.

Pel que fa a **l'espai i el temps**, la majoria dels films analitzats es porten a terme en un nombre relativament limitat de llocs, la qual cosa instal·la l'espai principal en els habitatges dels protagonistes o llocs concurrents. Així, *The Florida Project* representa l'increïble món de Disneyland a través d'un motel veí de pocs recursos durant un estiu, mateixa època de l'any que a *Aftersun*. *Lady Bird*, s'instal·la a la ciutat de Sacramento a mitjans dels anys 2000. Al mateix estat, Califòrnia seguim l'estil de vida a Santa Bàrbara amb *20th Century Women*. Mentrestant, algunes històries més fantàstiques com *A Ghost Story*, exploren el temps per diverses dècades o mil·lennis. Uns casos que s'assemblen són *Past Lives* i *Moonlight*, on s'observen els tres salts en el temps dels protagonistes.

L'audiència pot desenvolupar una simpatia amb els **personatges protagonistes** els quals tendeixen a mostrar un complicat i fatigós estil de vida. Molts d'aquests films exploren els vincles familiars com per exemple *Waves* o *The Farewell*. A altres casos com *Aftersun*, els espectadors són testimonis de la relació entre un pare jove i una filla abans que aquest marxi, aquesta poca diferència d'edat és semblant a *The Florida Project*, on una mare fa el que pot per sobreviure amb la seva filla. A *Moonlight*, en Quiron explora la seva identitat en una atmosfera tòxica, que ens pot recordar als esdeveniments que tenen lloc a *Close* quan un dels protagonistes també es troba forçat a decidir la seva identitat sexual no corresposta.

Pel que fa a les **trames principals**, aquestes acostumen a explorar conflictes emocionals i moments decisius que sovint impliquen un enfrontament amb la realitat. Per exemple, a *Waves*, la narrativa comença centrada en un protagonista masculí, però després es desplaça la figura principal cap a la seva germana. A *20th Century Women*, una mare cria el seu fill mentre aquest s'autodescobreix en una casa de dones. A *Lady Bird*, també s'explora l'etapa de creixement d'una

adolescent que s'enfronta a la complexa relació amb la seva mare. Aquestes narracions, encara que es basen en situacions més aviat senzilles, tracten amb temes existencials i instants d'autosuperació. A *Moonlight* i *Waves* s'exploren la perspectiva de personatges afrodescendents. En contrast, *A Ghost Story* es centra en el temps, la pèrdua i el significat de la vida, amb un enfocament menys narratiu.

La majoria de les pel·lícules d'A24, presenten un **nombre d'actes** segueixen l'estructura clàssica de tres actes. *Moonlight* o *Past Lives*, presenten una trama dinàmica mostrada clarament en tres parts, cosa que fa que sigui fàcil d'entendre per al públic a causa d'una progressió suau i lògica. L'estructura dels actes a *Moonlight* es divideix de manera que cada acte interpreta al protagonista en diferents etapes de la vida. A *Past Lives*, els tres actes es relacionen amb les tres trobades dels dos protagonistes. Altres que trenquen amb la norma com *Waves*, tenen diversos capítols repartits en dues parts ben notòries.

En resum, les pel·lícules d'A24 analitzades comparteixen alguns factors clau que les converteixen en obres profundament introspectives i que comporten l'autoreflexió. Aquestes pel·lícules presenten personatges complexos que s'enfronten a dilemes emocionals i a dures circumstàncies. L'enfocament creatiu d'aquestes produccions tenen a veure amb la implicació creativa dels seus directors, els quals molts cops fan servir elements autobiogràfics o reflexions sobre experiències pròpies per aconseguir aquesta autenticitat notable.

5.3 Entrevista

Inesperadament, he comptat amb la sort d'accedir i qüestionar a la Rosa Moreno, productora executiva actualment de la productora i distribuïdora FishCorb. Amb això, he pogut polir el meu treball i sobretot ampliar el meu coneixement sobre els conceptes pertanyents a les productores independents.

Coneixem el teu nom però no la teva història. Què et va motivar a unir-te al món de la indústria cinematogràfica?

Rosa: Jo vaig començar a vestuari. Feia vestuari per teatre i per cine. I a la crisi del 2007, 2007-2008 em vaig reciclar i vaig estudiar regidoria per a l'espectacle. I dins del món de la regidoria vaig conèixer una dona que és productora executiva d'una productora aquí a Catalunya i llavors em vaig introduir amb ella directament. Amb els coneixements que havia après de la regidoria d'espectacles, vaig començar amb el món audiovisual.

Has treballat amb productores independents?

Rosa: Sí, he treballat per Gris Medio, per exemple, que és una productora molt petita. He treballat per La Manchester, que és una productora també petita, però fa audiovisual i televisió i ara s'està movent en el món de la ficció i del documental. He treballat per Sagarra Films, que és una productora independent també, i fa ficció i ara s'estrena una pel·li que es diu Societat Negra, que vam fer el 2022. He treballat per Ventura Pons, que també era, ara ja no hi és perquè va morir, era també una productora petita independent...

Com t'arriben aquestes propostes a l'hora de treballar amb aquestes productores o empreses?

Rosa: És un món petit i gran. És petit perquè entrar no és difícil, però una vegada que hi entres, entres com en una roda, i vas coneixent gent. Perquè cada projecte és un món, cada projecte és una família diferent, en la qual hi ha diferents directors de foto, en la que hi ha diferents auxiliars, en la que hi ha diferents ajudants de direcció i tot això són famílies que es van creant. Llavors dins d'aquesta família, potser entres nou i si treballes bé, és com d'alguna manera:

"Ostres, ara hi ha una noia que fa producció que està molt bé, no sé què, truca-li".

Quines habilitats consideres essencials perquè una productora tingui èxit o com a mínim arribi a fer-se conèixer?

Rosa: L'empatia. L'empatia m'ajuda a cuidar molt els treballadors, és bàsic. Jo crec que els productors són com una mica psicòlegs. És un business, no et diré que no, clar, és un business, fer cine és un negoci, al final. Però dintre d'aquest negoci treballem amb molta gent i has de tenir l'empatia suficient perquè la noia d'art... m'ho invento eh..., perquè la noia d'art en aquell moment necessita no sé què. I no li pots donar perquè, pressupost, estàs lluitant tota l'estona entre diners i gent, gent i diners. I clar, has de portar com aquesta línia perquè a part estàs treballant sota estrès continuat. És molt fort perquè també és veritat que fer ficció no és el mateix, els tempos no són els mateixos que un documental, o un programa de televisió. Llavors has de tenir l'habilitat per adaptar-te i no perdre el nord i saber que el que tens entre els llocs també són gent, gent que té un mal dia, que té les seves coses, les seves neures i al final el producte ha de sortir.

Com descriuries que és el procés creatiu d'una idea fins a convertir-la en una pel·lícula o projecte?

Rosa: Doncs, va molt agafat de la mà. La producció executiva ha d'anar molt de la mà amb la directora o el creador d'una sèrie o d'una pel·li, saps? Perquè, clar, la productora executiva al final és la que diu, doncs m'ho invento: "tinc un milió d'euros". Potser estàs llegint el guió i tu... Clar, jo quan a mi m'arriba un guió, jo automàticament faig al meu cap com un desgloss de "Uau! Això em costarà això, aquí tal, aquí necessiten un... un estudi...". I això val diners. I al final és com anar de la mà a la directora sense perdre la idea que té la directora, que la vol portar al seu aport, però sempre d'una realitat que són els diners. I a part que el procés de creació va passant per diferents, des d'una primera idea fins que tu acabes aquella peça o aquella pel·lícula o fer canvis. Fer canvis perquè hi ha coses que pots controlar, però d'altres, com per exemple quan va arribar la Covid, que no es podia controlar. Llavors, aquestes coses van passant per diferents estadis.

Com funciona aquest procés que descrius?

Rosa: Ho escriu un guionista, inclús el mateix director que és guionista. Va de a mà i a vegades no. Aquest guió te l'ofereix a la productora, aquesta el llegeix i veu si té sortida perquè clar, dintre d'aquest món després estan totes, el món de les vendes, no és el mateix anar a Netflix que anar a Amazon o anar a cine. Que, bueno, cada projecte és un món i cada requereix d'una algoda diferent. I una vegada ja tens el guió, depèn de per on vulguis anar. Si vols anar a cines, hauràs de, a no ser que tinguis la productora amb molts diners. O, per exemple, en el cas de FishCorbs, que en aquell moment era un service, eren uns americans, que li donaven X diners a la productora i feia el rodatge que se li havia plantejat. Llavors busques diners. Pots anar a l'ICAA o a l'ICEC a demanar subvencions. Llavors hi ha maneres de fer-ho, o que t'ho treguis a la butxaca, hi ha moltes productores que no tenen d'això, i han d'anar a diferents produccionso a buscar diners. FishCorb, també, és una distribuïdora, i des que jo els conec, que jo ho he rodat quasi tot amb ells, estan traient projectes, volen fer projectes audiovisuals. Ara tenen dos curtmetratges, que és "El mismo día a la misma hora" si no m'acordo malament. Tenen la pel·lícula de "Esperando a Dalí". Tenen un documental que és "Buscando a Nika". I ara just estem en preparació d'un altre documental. I després fa el service, però el service seria com un intermediari. "Jo t'agafo a tu que vius a l'Espanya perquè em facis aquesta pel·li, perquè jo no conec el camp, jo no conec localitzacions, jo no conec gent o equip tècnic. Llavors jo et dono uns diners i tu em portes aquesta feina". El service és un servei que tu li fas, sobretot a la gent que vol rodar a dintre d'Espanya, siguin americans, o canadencs o italians, francesos, gent que vol venir a Espanya a rodar per les localitzacions o perquè l'incentiu fiscal és molt baix segons quines zones. Doncs això, agafar de la mà un intermediari perquè si no difícilment... si no coneixes el terreny difícilment ho pots fer.

Quin paper tens a veure a l'hora de tirar endavant un projecte?

Rosa: Depenent de quins projectes estic com a directora de la producció, i en depèn quins projectes estic com a cap de producció. Amb uns altres puc estar de productora executiva, depèn del projecte i depèn de qui de mà m'arriba aquest projecte i de com em vull involucrar. La implicació és diferent. El documental on em trobo ara em van venir a buscar i llavors ja entres en una dinàmica de poder

trobar els diners per poder-lo fer..., vas de la mà de les directores tota l'estona per saber què pensen, què volen, que... T'empapes molt del projecte.

Com es porta a terme la col·laboració entre els diferents departaments?

Rosa: Doncs, cada departament té un cap on hi ha diferents departaments que són equips. Depèn del pressupost que tinguis, ja que igual en l'equip tens 30 persones i si tens un pressupost molt petit o molt ajustat, igual en dos ja fas, m'explico? Però cada departament té el seu cap. Perquè la direcció de producció, és piramidal. Llavors tu no pots estar parlant..., tu has de parlar amb tothom, però quan et relaciones... doncs jo què sé, el vestuari, tens 100.000 euros per gastar-te. Això ho has de planificar, ho has de parlar amb un cap de vestuari. I el cap ja tindrà el seu equip d'ajudants, de sastres, de patronistes, de tot. Si féssim una piràmide, a dalt de tot, seria el CEO de l'empresa o del productor, o si fos una producció petita, seria el productor executiu d'aquella productora. Llavors, a sota del productor executiu vindria el director de producció, a sota vindria el cap de producció i a sota del cap de producció, totes les branques. Del director de producció sortiria: cap de producció, cap de vestuari, cap d'art, el gàfer, que és el cap d'elèctrics, cap de director de foc. O sigui, sortirien com totes les branques.

Què opines de l'apogeu de les plataformes de streaming i el seu impacte en les productores?

Rosa: És que tot ha evolucionat, la gent, el consum, és diferent ara que fa deu anys o vint. Abans, la gent mirava molt la tele. Ara la gent no la mira gaire, es mira des de l'ordinador. Perquè ha canviat el consum. Que no és el mateix de pel·lis que hi ha al cine quantes venen a taquilla? Doncs és que el consum és diferent. L'espectador està consumint d'una altra manera. Llavors no és que sigui ni bo ni dolent. Per mi, eh? No és que sigui ni bo ni dolent. És que estem en una època que ha canviat el consum.

Objectivament, com s'adapten les productores a aquests canvis? S'adapten positivament o moltes han de tancar perquè, per exemple, no aconseguixen produir els beneficis esperats?

Rosa: Bueno, clar, és que fer una pel·li o sigui, dedicar-te a això no significa que et facis ric. És perquè és vocacional, perquè t'agrada. I portar una pel·li al cine suposa un esforç molt gran. Vull dir, que les productores no guanyen..., la majoria no es guanya diners amb això. Sí que és veritat perquè una pel·li funcioni has d'invertir uns grans diners en màrqueting perquè allò funcioni ja dins del pressupost ho marques així, per a després no tenir sorpreses. T'has d'anar com reinventant tota l'estona. Ara funcionen les plataformes, doncs fas producte per plataforma. És adaptar-se al medi, bàsicament. Sí que és veritat que si ets una productora molt petita, de documental, però a tu el món del documental et funciona, doncs ja tens unes finestres on anar. O també pots anar després, una vegada l'hagis fet, anar a vendre a plataformes. Són maneres.

Quina mena de repercussions va tenir la vaga d'actors i guionistes a Hollywood el 2023?

Rosa: Home, ens va parar la pel·li de *Grayer*, perquè anava de la mà. Hi havia una vaga on teníem actors americans i on teníem un director americà i que no podien sortir d'un país perquè no els deixaven rodar. Llavors això són diners que la productora va perdre. Els fan parar la pel·li a una setmana de començar a robar per aquest motiu. Aquests són diners que el productor ja no recupera perquè els ha perdut. Clar, i doncs suposa a gran escala moure a molta quantitat de treballadors. Pensa que la pel·li que vam fer, bueno, que no es va fer, érem amb un equip, doncs igual de 150-160 persones. Això només l'equip tècnic. Vull dir, sense comptar els actors, els assistents dels actors, amb tot el que comporta una pel·li amb actors americans de nom. Llavors, clar, és una moguda, i tu com a productora no vols quedar malament. Llavors intentes fer de tot per poder pagar tots els proveïdors que t'han servit. En el cas nostre, els hotels, tota la gent que teníem instal·lada a cases llogades, tot el material de càmera, tot allò a una setmana de donar-li al REC. Llavors, clar, és una pèrdua.

Quin consell donaries a algú que vol començar a treballar a la indústria del cinema?

Rosa: Al principi has d'anar a fer-te rodatges que et vegin treballar gratis perquè està bé. Bueno, jo no recordo a ningú que al principi a tots li paguéssim, saps?

Has de xuclar molt rodatge, molt de camp. Està guai el que expliquen a les universitats o als cursos, als màsters i a tot arreu, però si no estàs al camp si no veus treballar a la gent, si no te'n papes realment és complicat d'entendre i jo animo a tothom que li agradi o que li agradi anar a rodatge i començar per, no sé hi ha gent que ha començat sempre per producció, que és per mi un dels apartaments més durs que hi ha, perquè són els primers que arriben i els últims que se'n van. I hi ha una frase que es diu que és un món que et flipa, has d'anar, el que passa és que has de menjar com si diguéssim molta merda, perquè no et venen a picar a la porta. Tu has d'anar i ser molt pesat i ja està, ja està. I d'una, passes a un altre rodatge. I és anar picant, anar picant.

Conclusions

En aquest treball he aconseguit assolir els meus objectius, que inclouen aprofundir en l'estudi al qual he dedicat la meua recerca, explicar el seu origen i els seus èxits més rellevants, tant en termes econòmics com pel nombre de premiacions obtingudes. També he investigat detalladament la metodologia de molts directors i actors que han sigut participants a projectes d'A24 i han col·laborat a partir d'entrevistes i pòdcasts disponibles a la plataforma Spotify. A més, he après a recopilar informació significativa sobre les estratègies de màrqueting, que són un dels factors clau per entendre l'enorme succés de l'estudi i la seva capacitat per fer-se un nom en la indústria del cinema independent.

L'afirmació de la primera hipòtesi que consisteix en la innovació narrativa és parcialment errònia. Tot i que la productora basi la seva originalitat a portar a la taula projectes que trenquen amb les propostes convencionals, la veritat és que altres estudis independents també han intentat allunyar-se de les normes establertes sense assolir un impacte similar. El veritable succés d'A24, per tant, prové no només de l'originalitat de les seves pel·lícules, sinó també del gran èxit en màrqueting, distribució i suport a nous directors.

En segon lloc, A24 fa un excel·lent domini del cinema de terror, però reduir l'èxit al paper central d'aquest gènere no fa justícia a la diversitat del seu catàleg. Tot i el succés de thrillers dirigits per Ari Aster o Robert Eggers, el reconeixement d'A24 també prové de films que no són de terror, com per exemple *Uncut Gems* i *Moonlight*, aquests no només van rebre elogis de la crítica sinó que també van guanyar premis. Es pot concloure, per tant, que és un gènere que porta als fanàtics a les sales, però no el factor dominant que explica l'èxit rotund.

La tercera hipòtesi, que suggereix que A24 podria perdre caràcter si s'involucrés en projectes de major escala, és improbable en aquests temps. Donada la recerca exhaustiva de futurs projectes, cap demostra una capacitat notable de no ser participant de l'essència característica d'A24, fins i tot, en produccions amb pressupostos més grans, com *Civil war*. Es poden trobar exemples de productores independents que sí que han sigut consumides per monopolis com Focus Features, que el 2016 es va fusionar amb Universal Pictures.

Les tres hipòtesis contenen elements plausibles, però no són suficients per explicar completament l'èxit d'A24 o predir-ne el futur. El seu succès, per tant, es basa en una combinació de diferents estratègies: una aposta forta per la creativitat, un catàleg variat, un màrqueting basat en el boca a boca que no ha requerit d'una gran inversió en difusió, entre altres.

Tot i no trobar gaires complicacions, punts específics, com la història d'A24, m'han resultat complexos d'aprofundir donada la magnitud de dades per narrar. La part pràctica del treball, també m'ha proporcionat incertesa donat el poc coneixement que tenia sobre l'elaboració d'anàlisis cinematogràfiques. Al marge d'això, he sabut tirar endavant correctament i he portat a terme un projecte que realment m'apassiona. Reconec que aquest treball pot resultar més atractiu per a qui tingui uns mínims coneixements del cinema d'aquesta època. Amb això, convido a endinsar a qualsevol interessat en els valors del cinema que tan clars jo he tingut des de petita.

Bibliografía

- ADGATE, Brad. "The Impact COVID-19 Had on the Entertainment Industry in 2020." *Forbes*, 13 Apr. 2021, www.forbes.com/sites/bradadgate/2021/04/13/the-impact-covid-19-had-on-the-entertainment-industry-in-2020/. Accessed 14 July 2024.
- ALLER, María. "Las 25 Mejores Películas de A24, La Productora Que Ha Hecho Historia En Los Oscars 2023." *Fotogramas*, 29 Apr. 2022, www.fotogramas.es/noticias-cine/g39812151/mejores-peliculas-a24-productora/, https://doi.org/1082609/97992817-1-esl-ES/ROOM_01082609. Accessed 16 Sept. 2024.
- ASTER, Ari, and Robert Eggers. *Deep Cuts with Robert Eggers & Ari Aster*. 17 July 2019, creators.spotify.com/pod/show/a24/episodes/Deep-Cuts-with-Ari-Aster--Robert-Eggers-e4l6ne/a-aj0as1. Accessed 4 Oct. 2024.
- AVERSHAL, Danny. "How A24 Found the Hole in Hollywood That the Big Studios Missed." *Frame.io Insider*, 11 Apr. 2023, blog.frame.io/2023/04/11/the-a24-success-story/.
- BARFIELD, Charles. "A24 Marketing Stunt Got "the Witch" Director Robert Eggers Labeled a "Satanist" & Almost Banned from Poland." *The Playlist*, 17 July 2019, theplaylist.net/a24-marketing-stunt-witch-robert-eggers-20190717/. Accessed 31 Aug. 2024.
- BARTAK, Jackson. "A Strategic Audit of A24." *Honors Theses, University of Nebraska-Lincoln*, 1 Jan. 2022, digitalcommons.unl.edu/honorstheses/510/. Accessed 27 Nov. 2024.
- BERGESON, Samantha. "A24 Is Re-Releasing "Everything Everywhere All at Once" in IMAX." *IndieWire*, 29 May 2024, www.indiewire.com/news/general-news/a24-everything-everywhere-all-at-once-imax-re-release-1235010271/. Accessed 24 Nov. 2024.
- BERNSTEIN, Paula. "5 Daily Tech Stories That Filmmakers (and Film Fans) Must Read: Amazon Gets "Spring Breakers," Crowdfunding Ebert Doc and More." *IndieWire*, 21 Nov. 2013, www.indiewire.com/news/general-news/5-daily-tech-stories-that-filmmakers-and-film-fans-must-read-amazon-gets-spring-breakers-crowdfunding-ebert-doc-and-more-32732/. Accessed 4 Dec. 2024.

- BITEL, Anton. "Film of the Week: Hereditary Paints a Diabolical Family Portrait." *BFI*, 14 June 2018, www.bfi.org.uk/sight-and-sound/reviews/film-week-hereditary-paints-diabolical-family-portrait. Accessed 14 Aug. 2024.
- BRADSHAW, Peter. "Past Lives Review: A Must-See Story of Lost Loves, Childhood Crushes and Changing Identities." *The Guardian*, 6 Sept. 2023, www.theguardian.com/film/2023/sep/06/past-lives-review-a-must-see-story-of-lost-loves-childhood-crushes-and-changing-identities.
- BRANNAN, Alexander Joseph. "Artful Scares : A24 and the Elevated Horror Cycle." *Repositories.lib.utexas.edu*, 8 May 2021, repositories.lib.utexas.edu/items/514274dc-843f-4124-a158-de19ba1ef15a. Accessed 27 Nov. 2024.
- BRIGGS, Ryan David. "'A Singular Fusion of Taste and Edge' : A24 and the Indie Sector in the 2010s." *Repositories.lib.utexas.edu*, 7 May 2021, repositories.lib.utexas.edu/items/2deee5d1-2bc7-40f1-b175-7e31ab7b60cc. Accessed 27 Nov. 2024.
- BURTON, Peyton. "From Distributing to Dominating: The Rise of A24." *FSU Student Union*, 26 Sept. 2022, union.fsu.edu/movies/blog/A24Rise. Accessed 25 June 2024.
- BYE, Susan. "Study Guide: Lulu Wang's the Farewell." *Www.acmi.net.au*, www.acmi.net.au/education/school-program-and-resources/study-guide-lulu-wangs-the-farewell/#language-in-the-film.
- CASTILLO, Monica. "Past Lives Movie Review & Film Summary (2023) | Roger Ebert." <https://www.rogerebert.com/>, 6 Feb. 2023, www.rogerebert.com/reviews/past-lives-movie-review-2023.
- CHERRY, Jon. "What Is A24'S Strategy?" *Cherryflava*, 16 May 2023, cherryflava.com/what-is-a24s-strategy/. Accessed 4 Dec. 2024.
- CIPRIANI, Casey. "Tribeca Review: Oscar Isaac and Garrett Hedlund Shine in 'Mojave,' but the Film Doesn't." *IndieWire*, 20 Apr. 2015, www.indiewire.com/news/general-news/tribeca-review-oscar-isaac-and-garrett-hedlund-shine-in-mojave-but-the-film-doesnt-62864/. Accessed 30 Nov. 2024.

- COOK, Adam, and Daniel Kasman. "Dialogues: Sofia Coppola's "the Bling Ring."" *MUBI*, 17 May 2013, mubi.com/es/notebook/posts/cannes-2013-dialogues-sofia-coppolas-the-bling-ring. Accessed 24 June 2024.
- COPPOLA, Sofia, and Celine Song. "Burning for Something with Celine Song & Sofia Coppola." *A24films.com*, 1 Feb. 2024, a24films.com/notes/2024/02/celine-song-and-sofia-coppola-pod. Accessed 4 Nov. 2024.
- DANIELS, Robert. "'Earth Mama' Review: Savanah Leaf's Social Drama Nurtures Bleakness [Sundance]." *The Playlist*, 20 Jan. 2023, theplaylist.net/earth-mama-review-savanah-leafs-social-drama-nurtures-bleakness-sundance-20230120/. Accessed 1 Dec. 2024.
- DAVIS, Clayton. "Best A24 Movies, Ranked: "Moonlight", "Uncut Gems", "Lady Bird."" *Variety*, Variety, 14 Apr. 2024, variety.com/lists/best-a24-movies-ranked/midsommar-2019/. Accessed 16 Sept. 2024.
- DEBRUGE, Peter. "'Earth Mama' Review: Savanah Leaf Looks at a Single Mother's Struggle." *Variety*, Variety, 20 Jan. 2023, variety.com/2023/film/reviews/earth-mama-review-savanah-leaf-1235496166/. Accessed 29 Nov. 2024.
- DESTA, Yohana. "Is A24, the Indie Upstart with a Fresh Best-Picture Win, the next Mira." *Vanity Fair*, Vanity Fair, 28 Feb. 2017, www.vanityfair.com/hollywood/2017/02/a24-best-picture-miramax. Accessed 7 July 2024.
- DHANOTRA, Ishaani. "How A24 Is Changing the Film Industry." *The Talon*, 7 June 2023, lahstalon.org/how-a24-is-changing-the-film-industry/. Accessed 12 July 2024.
- EHRLICH, David. "NYFF 2016: 20th Century Women Is by Far Mike Mills' Best Movie to Date." *IndieWire*, 7 Oct. 2016, www.indiewire.com/features/general/20th-century-women-review-a24-annette-bening-greta-gerwig-nyff-2016-1201734444/. Accessed 30 Nov. 2024.
- FLEMING, Jr Mike. "Harmony Korine's "Spring Breakers" Gets Spring Release from A24 and Annapurna." *Deadline*, 15 Nov. 2012, deadline.com/2012/11/harmony-korines-spring-breakers-gets-spring-release-from-a24-and-annapurna-372278/. Accessed 24 June 2024.

- FORD, Rebecca. "Celine Song: "Como Artista, Sueñas Que Tu Trabajo, Cuando Esté En Manos Del Mundo, Te Haga Sentir Menos Sola."" *Vanity Fair*, 23 Jan. 2024, www.revistavanityfair.es/articulos/celine-song-directora-vidas-pasadas-entrevistas. Accessed 27 Nov. 2024.
- G. CALVO, Alejandro. "Crítica "Civil War" Con Entrevista a Alex Garland." *YouTube*, SensaCine, 18 Apr. 2024, youtu.be/e-wJWrThldQ?si=V2rHGJF5PuEmZVio. Accessed 23 Nov. 2024.
- GALUPPO, Mia. "A24'S Showtime Deal Bolsters Indie Studio's Ambitions." *The Hollywood Reporter*, 20 Nov. 2019, www.hollywoodreporter.com/business/business-news/a24s-showtime-deal-bolsters-indie-studios-ambitions-1256166/. Accessed 18 Nov. 2024.
- GARLAND, Alex. *Writer-Director Alex Garland Talks "Civil War" and How It Was Inspired by Outrage over the Precarious State of Journalism Today*. 12 Apr. 2024, www.thereelroundup.com/2024/04/alex-garland-civil-war-interview.html#google_vignette. Accessed 29 Nov. 2024.
- GLEIBERMAN, Owen. "'Uncut Gems': The Startling Indie Smash That Audiences...Don't Like? (Column)." *Variety*, 1 Jan. 2020, variety.com/2020/film/news/uncut-gems-adam-sandler-the-safdie-brothers-a24-1203454367/. Accessed 4 Dec. 2024.
- GLEIBERMAN, Owen. "New York Film Review: 20th Century Women." *Variety*, 7 Oct. 2016, variety.com/2016/film/reviews/20th-century-women-review-new-york-film-festival-1201879299/. Accessed 4 Dec. 2024.
- GOLDSMITH, Jill. "Horror "Talk to Me" Scares up \$10 Million; Standout Indie Opening Is A24'S Second-Biggest Debut since "Hereditary" – Specialty Box Office." *Deadline*, 30 July 2023, deadline.com/2023/07/talk-to-me-a24-specialty-box-office-michale-danny-philippou-1235451034/.
- GONZÁLEZ, Paloma. "7 Series de A24 Que Son Perfectas (Beef, the Curse, the Sympathizer Y Más)." *GQ*, GQ México y Latinoamérica, 16 Apr. 2024, www.gq.com.mx/articulo/series-de-a24. Accessed 4 Dec. 2024.
- GROBAR, Matt. "'Waves' Director Trey Edward Shults." *Deadline*, 13 Dec. 2019, deadline.com/2019/12/waves-director-trey-edward-shults-kelvin-harrison-jr-a24-interview-news-1202807124/. Accessed 26 Nov. 2024.

- HANOVER, Nick. "20th Century Women Is a Masterful Examination of Women Overcoming Society's Inability to Listen." *Loser City*, 24 Jan. 2017, loser-city.com/features/20th-century-women-review. Accessed 30 Nov. 2024.
- KOHN, Eric. "SXSW 2017 Review: "the Ballad of Lefty Brown," Starring Bill Pullman." *IndieWire*, 13 Mar. 2017, www.indiewire.com/features/general/the-ballad-of-lefty-brown-review-bill-pullman-sxsw-2017-1201793312/. Accessed 30 Nov. 2024.
- KROLL, Justin. "SAG-AFTRA OKs Waivers for 39 "Truly Independent" Projects to Shoot during Strike." *Deadline*, 18 July 2023, deadline.com/2023/07/a24s-mother-mary-the-chosen-waiver-1235441114/#. Accessed 23 Nov. 2024.
- LASALLE, Mick. "Deeper Meaning Hides within '20th Century Women'." *Chron*, 19 Jan. 2017, www.chron.com/entertainment/movies_tv/article/Deeper-meaning-hides-within-20th-Century-Women-10869754.php. Accessed 30 Nov. 2024.
- LATTANZIO, Ryan. "'Earth Mama' Review: A24's Savannah Leaf Drama Is a Triumph." *IndieWire*, 20 Jan. 2023, www.indiewire.com/criticism/movies/earth-mama-review-a24-savannah-leaf-1234800998/. Accessed 1 Dec. 2024.
- LATTANZIO, Ryan. "Alex Garland Clarifies Claims He's Retiring from Directing." *IndieWire*, 3 Apr. 2024, www.indiewire.com/features/interviews/alex-garland-clarifies-claims-retiring-directing-1234970430/. Accessed 23 Nov. 2024.
- LEE, Chris. "A24: The Brains behind "the Bling Ring" Zing." *Los Angeles Times*, 14 June 2013, www.latimes.com/entertainment/movies/la-xpm-2013-jun-14-la-et-mn-bling-ring-brains-20130614-story.html. Accessed 21 June 2024.
- LEWIS, Hilary. "Amazon Prime, A24 Announce Exclusive Multi-Year Streaming Deal." *The Hollywood Reporter*, 21 Nov. 2013, www.hollywoodreporter.com/news/general-news/amazon-prime-a24-announce-multi-658584/. Accessed 3 Sept. 2024.
- LOAYZA, Beatrice. "Bitter Truths: Lulu Wang on "the Farewell."" *MUBI*, 20 Jan. 2020, mubi.com/es/notebook/posts/bitter-truths-lulu-wang-on-the-farewell. Accessed 1 Dec. 2024.

MADDAUS, Gene. "SAG-AFTRA Approves Deal to End Historic Strike." *Variety*, 9 Nov. 2023, variety.com/2023/biz/news/sag-aftra-tentative-deal-historic-strike-1235771894/. Accessed 23 Aug. 2024.

MCNARY, Dave. "Bill Pullman, Jim Caviezel Starring in Western "Ballad of Lefty Brown."” *Variety*, 7 Sept. 2016, variety.com/2016/film/news/bill-pullman-jim-cavezial-ballad-of-lefty-brown-1201853457/. Accessed 30 Nov. 2024.

MCNARY, Dave, and Brent Lang. "A24 Co-Founder John Hodges Exits." *Variety*, 26 Mar. 2018, variety.com/2018/film/news/a24-co-founder-john-hodges-exits-1202736308/. Accessed 25 June 2024.

O'MALLEY, Sheila. "20th Century Women Movie Review (2016) | Roger Ebert." <https://www.rogerebert.com/>, 23 Dec. 2016, www.rogerebert.com/reviews/20th-century-women-2016.

PAREJA, Paula. "El Éxito de A24: El Paraíso Del Cine Independiente." *La Tercera*, 21 Dec. 2022, www.latercera.com/culto/2022/12/21/el-exito-de-a24-el-paraiso-del-cine-independiente/#. Accessed 4 Dec. 2024.

PEREIRA DA SILVA, Fatima Daiane. "Student Film Reviews» Blog Archive» the Power of Production: Exploring the Impact of Lighting and Music in the Film "Waves" by Trey Edward Shults." *Student Film Reviews*, 6 Oct. 2023, studentfilmreviews.org/?p=47683. Accessed 17 Nov. 2024.

PHILLIPS, Noah. "REVIEW: Is "Civil War" the Film We Need Right Now?" *The Seahawk*, 2024, theseahawk.org/36205/culture/review-is-civil-war-the-film-we-need-right-now/. Accessed 23 Nov. 2024.

RAINEY, James. "Focus Features CEO Exits after Universal Pictures International Merger." *Variety*, 4 Feb. 2016, variety.com/2016/film/news/peter-schlessel-exits-focus-features-universal-merger-1201697139/. Accessed 16 July 2024.

RAMSAY, Derek. "David Fenkel." *Variety*, 26 Sept. 2017, variety.com/exec/david-fenkel/. Accessed 24 June 2024.

RITMAN, Alex. "A24 Strikes Deal with Mack to Distribute Books in Stores Globally." *Variety*, 21 May 2024, variety.com/2024/film/global/a24-publishing-deal-mack-books-screenplays-worldwide-distribution-1236010119/.

ROBINSON, Peyton. "Earth Mama Movie Review & Film Summary (2023) | Roger Ebert." *Roger Ebert*, 21 July 2023,

- www.rogerebert.com/reviews/earth-mama-movie-review-2023. Accessed 1 Dec. 2024.
- ROONEY, David. ““Past Lives” Review: Greta Lee in Celine Song’s Drama of Love and Fate.” *The Hollywood Reporter*, 26 Jan. 2023
www.hollywoodreporter.com/movies/movie-reviews/past-lives-review-greta-lee-celine-song-1235310132/. Accessed 13 Nov. 2024.
- RUBIN, Rebecca. “A24’S “Civil War” Crosses \$70 Million Globally.” *Variety*, 23 Apr. 2024, variety.com/2024/film/box-office/a24-civil-war-box-office-70-million-globally-1235979224/. Accessed 12 Nov. 2024.
- SARRUBBA, Stefania. “Talk to Me Sets New Box Office Record.” *Digital Spy*, 5 Sept. 2023, www.digitalspy.com/movies/a44996302/talk-to-me-sets-new-box-office-record/. Accessed 15 Sept. 2024.
- SCOTT, A. O. “Reseña: “Lady Bird” Es Perfección En La Pantalla Grande.” *The New York Times*, 14 Feb. 2018,
www.nytimes.com/es/2018/02/14/espanol/cultura/resena-lady-bird-saoirse-ronan.html. Accessed 29 Nov. 2024.
- SEITZ, Matt Zoller. “A Ghost Story Movie Review & Film Summary (2017) | Roger Ebert.” <https://www.rogerebert.com/>, 6 July 2017,
www.rogerebert.com/reviews/a-ghost-story-2017. Accessed 2 Dec. 2024.
- SHARF, Zack. “A24 Unleashes a Seductive and Scary Final Poster for “the Witch.”” *IndieWire*, 17 Dec. 2015, www.indiewire.com/news/general-news/a24-unleashes-a-seductive-and-scary-final-poster-for-the-witch-43084/. Accessed 19 June 2024.
- SIMMS, Antoine. *A24 and Post-Horror: A Metamodern Studio for a Metamodern Cycle?* 19 Nov. 2024, orcid.org/0009-0000-6202-4516. Accessed 27 Nov. 2024.
- STUMPF, Maxim. “Everything Everywhere All at Once : Per Què La Productora Cinematogràfica A24 Té Èxit al Mercat Cinematogràfic Amb Pel·lícules D’autor.” *Hs-Mittweida.de*, 1 Feb. 2023, monami.hs-mittweida.de/frontdoor/index/index/docId/14742. Accessed 27 Nov. 2024.
- TALLERICO, Brian. “Waves Movie Review & Film Summary (2019) | Roger Ebert.” <https://www.rogerebert.com/>, 15 Nov. 2019,
www.rogerebert.com/reviews/waves-movie-review-2019.

- TAPLEY, Kristopher. "Oscars: Can Barry Jenkins' "Moonlight" Go the Distance." *Variety*, 4 Sept. 2016, [variety.com/2016/film/awards/moonlight-a24-awards-oscar-season-1201852127/](https://www.variety.com/2016/film/awards/moonlight-a24-awards-oscar-season-1201852127/). Accessed 26 Nov. 2024.
- VENTAS, Leire. "'Todo En Todas Partes al Mismo Tiempo': 3 Claves Que Han Hecho Que La Delirante Película Arrase En Los Premios de La Academia de Hollywood Y En Taquilla." *BBC News Mundo*, 13 Mar. 2023, www.bbc.com/mundo/noticias-64936287.
- VISHNEVETSKY, Ignatiy. "A Quirky Bill Pullman Lights up the Ho-Hum Western the Ballad of Lefty Brown." *AV Club*, 12 Dec. 2017, www.avclub.com/a-quirky-bill-pullman-lights-up-the-ho-hum-western-the-1821183343. Accessed 1 Dec. 2024.
- WATERS, Michael. "'Lady Bird': The History of the Title and Character Name." *The Hollywood Reporter*, 7 Feb. 2018, www.hollywoodreporter.com/news/general-news/where-does-title-lady-bird-come-from-1082806/. Accessed 1 Dec. 2024.
- WILKINSON, Alissa. "What's the State of the Hollywood Strikes?" *Vox*, 18 Sept. 2023, www.vox.com/culture/2023/9/18/23878883/sag-wga-strike-maher-barrymore-amptp. Accessed 22 Aug. 2024.
- ZWECKER, Bill. "Pursuit of Justice in Bill Pullman's "Lefty Brown" Is Truly a Twisted Journey." *Chicago Sun-Times*, 7 Feb. 2018, chicago.suntimes.com/2018/2/7/18390881/pursuit-of-justice-in-bill-pullman-s-lefty-brown-is-truly-a-twisted-journey#. Accessed 30 Nov. 2024.

Llibres:

SMITH, Ian Haydn. *Breve Historia Del Cine : Guía de Bolsillo Con Los Géneros, Películas, Movimientos Y Técnicas Fundamentales*. Translated by Remedios Diéguez Diéguez, Barcelona, Blume, 2020.

EDGAR-HUNT, Robert, et al. *El Lenguaje Cinematográfico*. Translated by Mònica Broto Balaguer, Barcelona, Pad Parramon Arts & Design, 2016.